

24EDU - Doi pentru educație

Liceul Tehnologic
**"Dimitrie
Leonida"**
Petroșani

&
Școala
Gimnazială **"I.D.
Sîrbu"** Petrila

2020-2021

Numărul 2

Liceul Tehnologic "Dimitrie Leonida" Petroșani
&
Școala Gimnazială "I.D. Sîrbu" Petrila

Colectivul de redacție:

Școala Gimnazială "I.D. Sîrbu" Petrila:

Prof. Biro Ana Maria

Prof. Zorilă Coculeana

Liceul Tehnologic "Dimitrie Leonida" Petroșani:

Prof. Cercel Ana Maria

Prof. Paraschiv Camelia

Coperta revistei este realizată de d-l prof. Chința Radu – Clubul copiilor Petrila

Adresa:

Școala Gimnazială "I.D. Sîrbu" Petrila

Str. Tudor Vladimirescu, nr.5, Petrila,

Jud. Hunedoara, cod. 335800

e-mail: anamari8a@yahoo.com

www.leonida-petrosani.ro

ISSN: 2734-8725

ISSN-L 2734-8725

Autorii articolelor își asumă răspunderea pentru originalitatea, claritatea și corectitudinea materialelor publicate. Imaginile sunt preluate de pe Internet sau furnizate de d-nii prof. Chința Radu și Chința Cipriana.

CUPRINS

Înainte de a începe.....	5
POLITEȚEA-UN PREȚIOS BAGAJ VALORIC.....	6
Prof. Ambrus Georgiana, Școala Gimnazială I.D.Sîrbu Petrila	6
MODELE PSIHOLOGICE ÎN EXPLICAREA PROCESULUI DE MEMORARE.....	2
Prof. Avram Alina Didina - Școala Gimnazială „I.G.Duca” Petroșani.....	2
CULTIVAREA CAPACITĂȚII DE AUTOEVALUARE LA ELEVI.....	2
Prof. Avram Carmen - Colegiul Tehnic ”Constantin Brâncuși” Petrila	2
IMAGINAȚIA CREATOARE A COPILULUI.....	2
Prof. Bauman Cristina, Colegiul Național „Decebal” Deva.....	2
ACTIVITĂȚILE DE TIP OUTDOOR DESFĂȘURATE ÎN GRĂDINȚĂ.....	4
Prof.înv preșc Bălășoiu Catinca - Școala Gimnazială ”I.D.Sîrbu”Petrila , Struct. Grădinița P.N. ȘI P.P.NR.1	4
AVANTAJELE SISTEMULUI DE EVALUARE ONLINE.....	4
Prof. Biro Ana-Maria - Școala Gimnazială I.D.Sîrbu Petrila.....	4
ROLUL ÎNVĂȚĂTORULUI ÎN ECHILIBRUL COMPORTAMENTAL AL ELEVULUI.....	6
Prof. înv. Primar Bolog Rodica - Școala Gimnazială I. D. Sîrbu Petrila.....	6
PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE ÎN BENEFICIUL COPILULUI.....	4
Prof. înv. primar Clemente Monica - Școala Gimnazială ”I.D.Sîrbu” Petrila	4
INFLUENȚA FAMILIEI ASUPRA SUCCESULUI ȘCOLAR.....	2
Cocolan Raluca-Elena Școala Gimnazială ”I.D. Sîrbu” - Structura Școala Gimnazială Nr. 6 Petrila	2
INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ, UN ALT FEL DE INTELIGENȚĂ.....	4
Prof. Coloșvari Timea-Alice - Școala Gimnazială I.D.Sîrbu Petrila	4
GAMIFICATION ÎN EDUCAȚIE. MANAGEMENTUL CLASEI PRIN JOC.....	6
Prof. Costea Dacia-Petronela, Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani.....	6
ȘCOALA INCLUZIVĂ ȘI EDUCAȚIA TEHNOLOGICĂ.....	8
Prof. Dobre Marinela, Școala Gimnazială I.D.Sîrbu, Petrila	8
AMENAJAREA ȘI ECHIPAREA AȘEZĂRIILOR RURALE PENTRU TURISM. TURISMUL RURAL, AGROTURISMUL ȘI ECOTURISMUL - FORMĂ A TURISMULUI DURABIL ÎN VALEA JIULUI.....	12
Prof. dr. Alina-Elena Dobrița - Colegiul Național ”Mihai Eminescu”, Petroșani	12
GEMINICAD – PROIECTANTUL ÎN CROITORIE.....	15
Prof. Doroșan Manuela, Liceul Tehnologic ”Mihai Viteazu”Vulcan.....	15
Prof. Dumitru Gabriela, Liceul Tehnologic ”Mihai Viteazu”Vulcan.....	15
PARTICULARITĂȚI ALE EDUCAȚIEI LA DISTANȚĂ.....	18
Prof. Iacobescu Raluca Silvia - Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria” Deva.....	18
ROLUL EDUCAȚIEI FIZICE ȘI SPORTULUI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL UNIVERSITAR.....	20
Lector Univ. Dr. Ilioni Cristian, Universitatea din Petroșani.....	20
SKI-UL ȘI SPORTURILE DE IARNĂ - METODE DE ATRACTIVITATE DE CĂLIRE A ORGANISMULUI ȘI DE DEZVOLTARE FIZICĂ A OMULUI.....	22
Lector Univ. Dr. Ilioni Cristian, Universitatea din Petroșani.....	22
ÎNVĂȚAREA PERMANENTĂ-PRIORITATE A ÎNVĂȚĂMÂNTULUI.....	25
Prof. Ilioni Cristina-Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani	25
PARTENERIATUL EDUCATIV ȘCOALĂ– FAMILIE - UN SUCCES AL PROCESULUI EDUCAȚIONAL.....	26
Prof. consilier școlar IOZSA DIANA VICTORINA - CJRAE Hunedoara locație Școala Gimnazială „ I.G.Duca” Petroșani.....	26
EVALUAREA ÎN ALTERNATIVA EDUCAȚIONALĂ STEP BY STEP.....	31
Prof. înv. primar Irofti Adriana Mihaela Școala Gimnazială I.D. Sîrbu Petrila	31
PROCESELE EDUCATIVE FAMILIALE.....	33
Prof. Ițițesc Oana Loredana - Școala Gimnazială „I.G.Duca”Petroșani	33
PERSPECTIVE ÎN EXPLICAREA FENOMENULUI UITĂRII.....	36
Prof. Lăcătușu Mihaela - Școala Gimnazială „I.G.Duca” Petroșani	36
DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR CADRELOR DIDACTICE PENTRU PROGRAMUL ”A DOUA ȘANSA”.....	38
Prof. Mihaela Marița – Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani	38
CONTRIBUȚIA FACTORILOR EDUCAȚIONALI LA FORMARE PERSONALITĂȚII ELEVILOR.....	41
Prof. Mihoc Luminița - Colegiul Național “Mihai Eminescu” Petroșani.....	41
ȘCOALA ALTFEL, O SĂPTĂMÂNĂ MAI...ALTFEL.....	43
Prof.Mititelu Ana-Maria - Școala Gimnazială.I.D.Sîrbu Petrila	43
TRANZIȚIILE - ACTIVITĂȚI DE DEZVOLTARE PERSONALĂ.....	45
Prof. înv. preșcolar Olah Ionela Cosmina - Școala Gimnazială „I.D.Sîrbu” Petrila.....	45
GENERAȚIA COVID-19.....	46

Prof. Daniela Papuc - Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani.....	46
METODA HĂRȚILOR CONCEPTUALE	47
Prof. Paraschiv Camelia- Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani.....	47
POLUAREA DIN BIROU	49
Prof. Perca Minodora-Elis , Liceul Tehnologic Lupeni	49
EFECTELE FENOMENULUI DE BULLYING ASUPRA DEZVOLTĂRII PERSONALITĂȚII COPILULUI.....	51
Prof. Florentina Petrescu – Colegiul Economic ”Hermes” Petroșani.....	51
MATERIAL INOVATIV DE CREȘTERE A COEZIUNII GRUPEI DE PREȘCOLARI	52
Prof. Înv. Preșc. Preda Maria - Școala Gimnazială ”I.D. Sîrbu” Petrila „Grădinița. P.N. ȘI P.P. NR. 1”.....	52
ȘTIINȚA ȘI LITERATURA ÎN ACTIVITĂȚILE EXTRACURRICULARE DESFĂȘURATE ÎN ȘCOALĂ.....	54
Prof. Teodora Predescu Stani - C.N. Mircea cel Bătrân, Râmnicu Vâlcea.....	54
RELAȚIA DINTRE ȘCOALĂ, FAMILIE ȘI SOCIETATE	56
Prof. Înv. primar SCAFARIU CORINA - Școala Gimnazială I. D. Sîrbu Petrila	56
DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE ÎN LECȚIILE DE BIOLOGIE	60
Prof. Simulescu Iuliana Liceul Tehnologic ”Transilvania” Deva	60
GRIPA SPANIOLĂ	62
Prof. Stoica Valentin, Liceul Tehnologic ”Dimitrie Leonida” Petroșani	62
BIOLOGIA, O ȘTIINȚĂ CARE STUDIAZĂ VIAȚA	63
Prof. Zorilă Coculeana, Școala Gimnazială „I.D. Sîrbu” Petrila.....	63

Înainte de a începe.....

menționăm că revista găzduiește ilustrații puse la dispoziție prin bunăvoința d-lor profesori Chința Radu și Chința Cipriana. Acestea sunt mesajele celor doi artiști pentru dvs.:

" În această perioadă de pandemie și post-pandemie suntem doritori de activități creative, menite să ne scoată din starea de mahmureală spirituală în care tindem să cădem cu toții. De aceea atelierele Clubului Copiilor, ai Școlii I.D Sîrbu Petrila și ilustratia.ro s-au gândit să realizeze pentru încântarea dumneavoastră spirituală o serie de desene menite să ne bucure privirea."

*Prof. Radu Dacian Chința (www.ilustratia.ro)- profesor de artă populară la Clubul Copiilor
Valea Jiului- Petrila*

" Dacă e să le oferim copiilor teme de desen adecvate vârstei lor, trebuie să le înțelegem stările de spirit, să le simțim trăirile, să nu-i speriem cu informații inutile și uneori inadecvate. Cu multă experiență în ceea ce privește educația plastică pot sfătui toți copiii că este foarte bun acest exercițiu de manifestare a talentului și de exprimare a creativității, exercițiu de realizare a unor lucrări plastice. Menirea lor este să dea o stare de bine, dar și să antreneze gândirea de tip analitic. Așadar desenul nu ne poate face decât bine, deci... să desenăm!"

Prof. Chința Cipriana Maria - profesor de educație plastică la Școala Gimnazială I.D. Sîrbu Petrila

POLITEȚEA-UN PREȚIOS BAGAJ VALORIC

Prof. Ambrus Georgiana, Școala Gimnazială I.D.Sîrbu Petrila

Ori de cate ori pășim într-o încăpere publica putem simți reacția celor aflați deja acolo: ori acceptare și atenție, ori repulsie și intoleranță. Prima variantă se poate obține ușor prin contactul privirilor, zâmbet și salut. Chiar daca nu ți se răspunde la zâmbet sau salut, tu ți-ai făcut "treaba" bine și ai demonstrat o voință minimă pentru comunicare. Unele persoane reacționează nepoliticos doar din dorința de a nu fi implicate în conversație.

fiecare zi mai intens și mai dureros decât putem vedea și e greu foarte greu să-i schimbi. In lupta pentru putere nu politețea impune respectul necesar unui conducător. Acel respect se obține prin demonstrarea unor capacități deosebite în domeniul de acțiune.

Politețea poate să fie doar un bonus: în momentul în care ai doi oameni de valoare egală este normal

să-1 preferi pe cel sociabil și politicos, dar când ai nevoie de cel mai bun treci peste proasta creștere. Politetea este uneori doar o forma de lupta pentru putere. In acest caz omul politicos aplica principiul "respecta ca să fii respectat" deoarece intelege că puterea vine din respectul celorlalți.

Politețea a fost și este indispensabilă fiecărui om, în orice societate. Un proverb indian spune că florii i se

Cel mai important lucru este să ne valorificăm pe noi înșine și capacitatea noastră de a ne asuma faptele pe care le săvârșim, modul în care știm să primim un compliment sau să adresăm unul interlocutorilor noștri.

Înșușirea bunelor maniere se referă la învățarea regulilor privitoare la buna purtare în familie, la școală, în societate: politețea, amabilitatea, respectul, buna-cuviință. Politețea este un aspect al unui comportament civilizată, al concepției fiecăruia despre viață; nu este nici slugărnicie, nici lingușire. Tudor Arghezi afirma pe bună dreptate „ca să fii respectat, începe prin a te respecta pe tine însuși”, Goethe sublinia că „manierele sunt o oglindă în care fiecare își arată fața”, iar La Bruyere susținea că „manierele, pe care le neglijăm ca pe niște lucruri, fac adesea ca oamenii să te judece în bine și în rău. O cât de ușoară stăruință de a avea maniere plăcute și civilizate te-ar scuti de aprecierile lor defavorabile”.

"Să năzuiești mereu a dobândi stima oamenilor și mai ales pe a ta însuși. De aceea, sufletul tău să fie întotdeauna la fel cu gândul, gândul cu vorba și vorba cu fapta, căci numai astfel vei obține echilibrul statornic între lumea ta și lumea din afară."(Liviu Rebreanu). Unii oameni își poartă sufletul în ei ca niște lămpi de veghe, nu gesticulează mult ci trăiesc

cere parfum, iar omului politețe. Nu întâmplător politețea a fost comparată cu o cheie de aur, care deschide toate porțile.

Politețea face parte din bagajul valoric al membrilor unei societăți; nu vorbim aici de politetea "impusă" -aceea a vânzătorilor din magazine sau funcționarilor din restaurante, instituții. Vorbim de comportamentul în comunitate, în

societate, a membrilor care o compun și care trădează un anumit simț civic. Sinteza unei structuri ține de personalitatea indivizilor componenți. Această structurare a personalității se face în familie, școală și în educația personală prin apropierea și respectul valorilor morale, etice, care fac parte din tradiție și sunt acceptate de către societate ca factori care înlesnesc comunicarea între indivizii care compun societatea respectivă.

Cum să mulțumim eficient? Cu toții am învățat că se mulțumește atunci când cineva îți oferă o floare, un cadou, un sfat sau un serviciu. A mulțumi înseamnă în primul rând a exprima o emoție: bucurie, plăcere, satisfacție. Inseamnă a spune: "Mulțumesc!".

A mulțumi nu înseamnă că trebuie să rămânem datori celui care ne-a oferit ceva, ci presupune *reciprocitate*, niciodată *schimb*. Când nu știm cum să mulțumim cel mai bine este să spunem direct ceea ce simțim chiar dacă este vorba de stânjeneala de a primi respectivul lucru sau serviciu. Cel mai important lucru atunci când adresăm o

mulțumire este emoția. Interlocutorul trebuie să simtă sinceritatea, plăcerea, bucuria și să poată spune că a făcut un gest apreciat. Exprimarea emoției are ca efect asupra interlocutorului repetarea gestului pentru care a fost apreciat. Cel care primește mulțumirile sau complimentele din partea noastră nu are o sarcină ușoară. Trebuie să fie capabil de a aprecia sinceritatea noastră și de multe ori de a primi în schimbul gestului realizat o mică atenție cu toate că este poate greu să accepte. A primi este o sinteză a actului de comunicare eficient, în cursul căruia fiecare primește și dă cuvinte sau ascultare, respect și atenție, disponibilitate și implicare. A accepta înseamnă a da.

Ori de câte ori pășim într-o încăpere publică putem simți reacția celor aflați deja acolo: ori acceptare și atenție, ori repulsie și intoleranță. Prima variantă se poate obține ușor

prin contactul privirilor, zâmbet și salut. Chiar dacă nu îți se răspunde la zâmbet sau salut, tu îți-ai făcut "treaba" bine și ai demonstrat o voință minimă pentru comunicare. Unele persoane reacționează nepoliticos doar din dorința de a nu fi implicate în conversație. A mulțumi eficient presupune urmarea câtorva pași:

- ✓ sinceritate: cuvintele pe care le rostim trebuie să exprime ceea ce simțim
- ✓ să alegem momentul potrivit, când celălalt este disponibil;
- ✓ să ne privim interlocutorul în ochi;
- ✓ să ne deschidem, să exprimăm bucuria, emoția,
- ✓ să fim direcți, să ne implicăm personal.:
- ✓ trăirea din tot sufletul a mulțumirilor sau a complimentelor.

Modele psihologice în explicarea procesului de memorare

PROF. AVRAM ALINA DIDINA - ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ I.G.DUCA”PETROȘANI

Modelele psihologice sunt cele care încearcă să explice de ce omul reține și evocă mult mai bine când este atent, motivat și interesat, când are intenția memorării, când înțelege ceea ce memorează.

Modelul structural consacră distincția între MSD (memoria de scurtă durată) și MLD (memoria de lungă durată) - făcută de Brown, 1958 și succesiunea stadiilor memoriei. Blocul MSD este alimentat de informația secvențială receptată de analizatori. Aici informația este filtrată și poate fi utilizată în sarcinile curente, imediate. Dacă informația nu este repetată, aceasta se pierde (uitare). Dacă este repetată, informația este transferată în blocul MLD și poate fi păstrată timp îndelungat. Acest model se numește structural deoarece încearcă să surprindă arhitectură și dinamica proceselor și mecanismelor mnezice, modul lor de înlănțuire.

Rolul fundamental în performanța mnezică îl au procesele de control și amplificare care au loc în MSD (de exemplu, repetiția menține informația în MSD, favorizând transferul în MLD). Nu locul ȘCOALA GIMNAZIALĂ” I.D. SÎRBU” PETRILA & LICEUL TEHNOLOGIC” DIMITRIE LEONIDA” PETROȘANI

unde se află informația, nu durata stocării ei este important, ci ce se face cu ea. Astfel, au apărut noi modele explicativ-interpretative ale memoriei.

Un alt model psihologic este modelul nivelului de procesare a informațiilor propus de către Forgas I.M.Craik, Robert S. Lockhart în 1972. Acest model propune memoria ca pe o activitate și nu ca pe o structură. Există două idei principale:

a) Durata memoriei este produsul secundar al percepției și înțelegerii, dovadă că ne amintim mai bine evenimentele la care am avut acces prin percepție sau le-am înțeles;(maiales în cazul copiilor cu CES)

b) Reținerea diferită a unui eveniment este condiționată de nivelul la care a fost procesată informația, un nivel mai profund asigură stocarea mai îndelungată.

Astfel, sunt descrise trei **niveluri de procesare**:

- *Nivelul superficial* (Apariția fizică a stimulului, de exemplu, cuvântul cu care se operează este scris cu literă mare?);
- *Nivelul fonologic* (Ce rezonanță are cuvântul?, Cu ce rimează?);
- *Nivelul semantic* (Ce semnifica cuvântul?, Se aseamănă cu altul?).

Postulatele modelului sunt:

- Memoria este un subprodus al proceselor perceptiv și intenționale;
- Performanța memoriei este condiționată de tipul de analiză, de profunzimea nivelului de tratare a informației;
- Analiza sensului și semnificației informațiilor face că traseele mnezice să fie mai profunde, deci, mai stabilă (fără sens).

Aceste niveluri de procesare a informațiilor sunt parcurse în actul educațional al copiilor cu CES. Informația transmisă acestora se menține în MSD, doar prin repetiții multiple fiind transferate în MLD.

Bibliografie:

1. Cosmovici, A. (1996), Psihologie generală, Editura Polirom, Iași
2. Freud, S. (2010), Psihopatologia vieții cotidiene, Editura Trei, București
3. Zlate, M. (2006), Fundamentele psihologiei, Editura Universitară, București

CULTIVAREA CAPACITĂȚII DE AUTOEVALUARE LA ELEVI

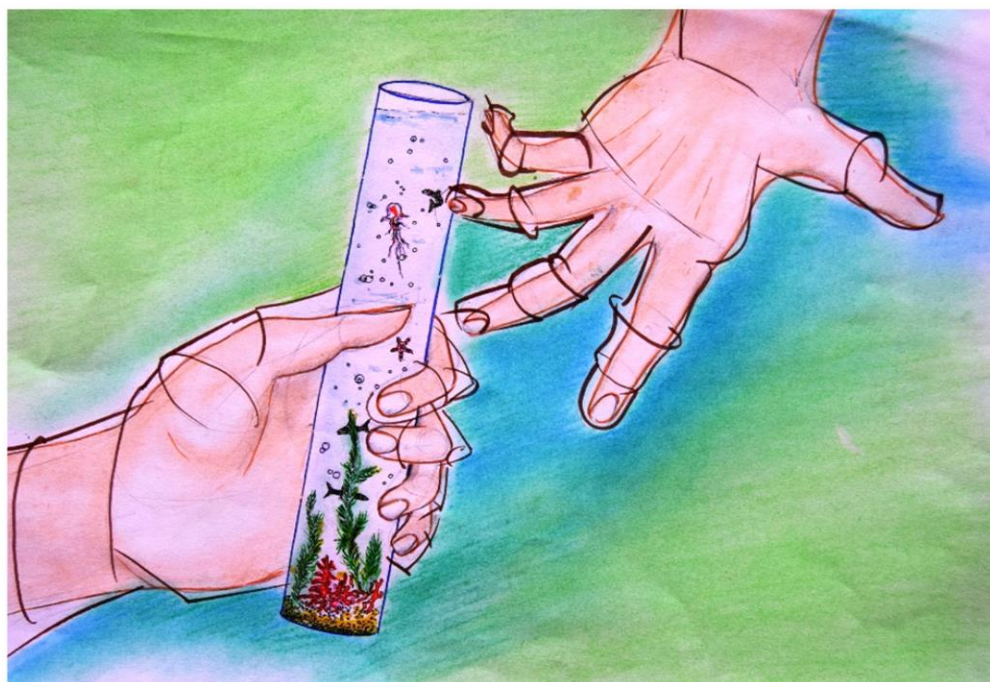
Prof. Avram Carmen - Colegiul Tehnic "Constantin Brâncuși" Petrița

Extrem de important în formarea

stimularea evaluării, autoevaluării și

interaprecierii în cadrul grupului.

Cultivarea capacității de autoevaluare la elevi devine necesară și din considerente care privesc organizarea activității școlare. Se are în vedere numărul, relativ mare, de elevi, dintr-o clasă, a căror evaluare poate diminua sensibil, mai mult decât este de dorit, timpul necesar activității de

abilităților și deprinderilor autoevolutive ale școlarilor o constituie interiorizarea repetată a grilelor de evaluare cu care operează cadrul didactic. Pentru a ajunge la aceasta se impune respectarea unor condiții și accentuarea unor activități precum:

prezentarea la început a obiectivelor curriculare de atins și, eventual, a itemilor luați în calcul la evaluare;

încurajarea elevilor pentru a discuta despre modul de rezolvare a sarcinii de lucru și despre efectele formative asupra lor;

instruire-învățare, numărul redus de ore pe săptămână la unele discipline, încărcarea programelor care obligă la utilizarea timpului disponibil pentru verificări. Asemenea circumstanțe reduc sensibil posibilitatea ca profesorul să evalueze performanțele elevilor astfel încât să determine cât mai exact evoluarea acestora în activitatea școlară.

Autoevaluarea, ca proces de autocunoaștere a propriei personalități, este o capacitate care „se formează”, nu este un „dar”. Ea nu este, deci, numai mijloc utilizat în activitatea didactică, în scopul ameliorării acesteia, ci, în

același timp, este și obiectiv al procesului de formare al elevilor.

Cercetările întreprinse în acest sens au condus la concluzii încurajatoare privind formarea la elevi a capacității de autoevaluare. Totodată, este demonstrată posibilitatea educării capacității de autoapreciere la elevi, pe baza însușirii de către aceștia a criteriilor care legitimează judecățile de valoare emise. Este relevant efectul pozitiv pe care exercițiul autoevaluării îl produce asupra activității de învățare a elevilor.

Acțiunile de autoapreciere a rezultatelor școlare, de către elevi:

- influențează pozitiv motivația și atitudinea acestora față de învățare, le oferă satisfacția muncii rodnice împlinite și îi face încrezători în forțele proprii;
- semnalează dificultățile cu care se confruntă elevii, erorile pe care le comit;
- în același timp, permit îmbunătățirea stilului educatorului în ceea ce privește utilizarea sistemului de notare.

Dezvoltarea la elevi a capacității de autoevaluare este favorizată/stimulată de promovarea strategiei evaluării formative (pe secvențe relativ mici de activitate). Numărul mare al verificărilor pe care le implică strategia menționată face nu numai oportună, ci chiar

necesară recurgerea la autoaprecierea de către elevi a rezultatelor obținute în învățare.

Educarea capacității de autoapreciere are efecte pozitive și în planul dezvoltării unor atitudini colegiale, de înțelegere și întrajutorare între elevi. Aprecierea corectă a colegilor și a propriilor rezultate favorizează dezvoltarea relațiilor intercolegiale și totodată formarea unei corecte imagini de sine din partea fiecărui component al grupului de clasă.

Recurgerea sistematică la autoaprecierea rezultatelor constituie un exercițiu util și eficace de dezvoltare la elevi a „capacității valorizatoare” - obiectiv formativ de certă însemnătate pentru devenirea acestora.

Pe lângă efectele care le produce, autoevaluarea are și evidente avantaje comparativ cu evaluarea efectuată de către alte personaje. În acest sens, informațiile dobândite de profesor prin evaluarea rezultatelor obținute de elevi în învățare, la care se adaugă observațiile efectuate asupra procesului de instruire, constituie punct de plecare în analiza acțiunii care a condus la rezultatele măsurate și, prin urmare, temei pentru ameliorarea activității viitoare în toate componentele ei.

Capacitatea de autoevaluare a elevilor nu este, prin urmare, numai efectul indirect al aprecierilor operate de către educatori, „efect al modelului”, ci devine chiar un obiectiv al activității de formare a subiecților; prin autonotare, educabilii sunt

Autoevaluările, ca și interevaluările, dobândesc o mai mare consistență atunci când în sprijinul realizării lor se stabilește un punctaj (minim și maxim) și/sau o grilă de evaluare. Autoevaluarea are un impact pozitiv asupra învățării, a performanțelor obținute.

Aprecierea colegilor prin clasificare este mai exactă decât aprecierea prin notă, iar în cazul elevilor din învățământul primar și gimnazial, clasificarea este mai ușoară și mai exactă decât notarea.

Perceperea globală a pregătirii unui elev, a rangului acestuia în ierarhia

În general, problematica autoevaluării se corelează cu cea a interevaluării. Nota comună o constituie antrenarea elevilor în realizarea actului evaluator privind propriile lor rezultate sau pe cele ale colegilor. Ambele vizează formarea capacității de valorizare a rezultatelor activității de învățare. Ceea ce le distinge sunt „obstacole” pe care le au de depășit în cazul „autoevaluării”, obstacolul este reprezentat de „imaginea de sine”, în timp ce cazul „interevaluării” este reprezentat, cel mai adesea, de relațiile interindividuale dintre educabili”. (I.T. Radu „Evaluarea și autoevaluarea în activitatea didactică” - studiu).

O modalitate de evaluare cu largi valențe formative o constituie autoevaluarea elevilor. Autoevaluarea poate să pornească de la autoaprecierea verbală și autonotarea supravegheată eventual de profesor. Pentru perfecționarea practicilor de evaluare urmează o centrare pe obiective

conduși la înțelegerea criteriilor de notare, la înțelegerea că nota atribuită semnifică o apreciere și este o consecință firească, inevitabilă, care însoțește toate activitățile omului, îndeosebi pe cele întreprinse deliberat.

componentelor clasei este mai exactă decât aprecierile privind pregătirea la diverse discipline opționale (notarea acestora).

Aprecierea globală este mai ușoară și mai precisă decât aprecierea la diverse discipline.

Aprecierea elevilor asupra performanței unui coleg sunt mai exacte când urmează după aprecierea educatorului, și invers.

Aprecierea emise de elevi pe baza unor indicatori sunt mai exacte decât cele emise în absența indicatorilor.

mult mai bine determinate. Trecerea de la evaluarea produsului la evaluarea procesului modifică însăși funcțiile evaluării. Evaluarea procesului devine un moment central și permite un demers circular sau în formă de spirală, prin care se asigură ameliorarea din interior a întregului sistem. În timp ce evaluarea tradițională, menită a garanta obiectivitatea, este pusă în situația de exterioritate în raport cu ceea ce urmează a fi evaluat, demersul sistemic se bazează pe autoevaluare, ea însăși asociată unei deschideri. La limită se poate ajunge la o evaluare fără judecare, fondată numai pe constatări. Altfel spus, obiectivul evaluării nu constă în a raporta o acțiune educativă la un ansamblu de valori, mai mult sau mai puțin absolute, în vederea unei condamnări sau aprobări, ci de a ajunge la o deschidere suficient de sistematică pentru a putea percepe legăturile între diferite elemente și, în caz de necesitate, de a acționa asupra unora dintre ele pentru a le modifica pe altele.

Bibliografie:

1. Pavelcu, Vasile, „Principii de docimologie”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1986;
2. Voiculescu, Elisabeta, „Factorii subiectivi ai evaluării școlare. Cunoaștere și control”, Editura Aramis, București, 2000;
3. Vogler, Jean (coord.), „Evaluarea în învățământul preuniversitar”, Editura Polirom, Iași, 2000.

IMAGINAȚIA CREATOARE A COPIILOR

Prof. Bauman Cristina, Colegiul Național „Decebal” Deva

Multă vreme imaginația a fost definită ca un proces de combinare a imaginilor, ceea ce se potrivește numai imaginației artistice. Dar procesul creator în știință comportă mai mult sinteze în domeniul ideilor, al abstracțiunilor. Azi putem defini imaginația ca fiind acel proces psihic al cărui rezultat îl constituie obținerea unor reacții, fenomene psihice noi pe plan cognitiv, afectiv sau motor.

Cea mai frecventă formă de imaginație solicitată aproape zilnic și la care se face apel în mod curent în învățământ este imaginația reproductivă. Ea constă în capacitatea noastră de a ne reprezenta diferite locuri, fenomene, întâmplări numai pe baza unor relatări verbale, fără sprijinul unui material concret, intuitiv. Elevii își pot imagina foarte bine cum arată tundra pe baza descrierilor făcute de profesor, chiar dacă nu li se prezintă o planșă, după cum viața într-un ecosistem acvatic reprezentat de un lac, poate fi reconstituită mental, fără a avea la dispoziție nici un filmuleț. Specialiștii domeniului afirmă că „nu este niciodată prea devreme pentru a începe educarea creativității copiilor.”

Creativitatea
Ea face posibilă
mintale, constituind
Componenta
constituie imaginația,
presupune și o
ceva nou, ceva
nu se obține cu
implicată este voința,
numeroase încercări și

Imaginația, deci
însușiri:

- a) fluiditatea - scurt timp un mare etc.; sunt oameni care în mod obișnuit ca unele complet ar putea trece prin
- b) plasticitatea - punctul de vedere, probleme, când un procedeu se dovedește inoperant; sunt persoane "rigide" care greu renunță la o metod, deși se vedește ineficiența;
- c) originalitatea - este expresia noutății, a inovației, ea se poate constata, când vrem să testăm posibilitățile cuiva, prin raritatea statistică a unui răspuns, a unei idei.

Ce este creativitatea? Termenul "creativitate" provine de la latinescul creare și înseamnă „a zămisli”, „a făuri”, „a naște”; în psihologie, el a fost introdus în anul 1937 de G. W. Allport.

Creativitatea a constituit și constituie condiția sine qua non a progresului cunoașterii, a transformării lumii. De aceea, fenomenul creației i-a fost omului o preocupare, din cele mai vechi timpuri. Cercetări asupra fenomenului creativ se întreprind, însă, doar din secolul al XIX-lea. Prin încercarea de studiu asupra aptitudinilor omului de geniu este considerată lucrarea lui F. Galton „Hereditary Genius” (1869). Creativitatea se constituie însă ca problemă de maxim interes pentru psihologie, în secolul al XX-lea.

Aptitudinile creatoare ale elevilor nu se dezvoltă de la sine, ci prin exerciții de inițiere în tehnicile creației artistice, prin lărgirea orizontului lor artistic, în funcție de gradul de dezvoltare a sensibilității, gândirii, imaginației și limbajului elevilor în diferite domenii ale artei: literar, muzical, plastic etc.

este o capacitate mai complexă.
crearea de produse reale ori pur
un progres în planul social.
principală a creativității o
dar creația de valoare reala mai
motivație, dorința de a realiza
deosebit, și cum noutatea, azi,
ușurință, o altă componentă
perseverența în a face
verificări.

și creativitatea, presupun trei

posibilitatea de a ne imagina în
număr de imagini, idei, situații
ne surprind prin ceea ce numim
fiind "bogația" de idei, viziuni,
năstrușnice, dar care nouă nu ne-
minte ;

constă în ușurința de a schimba
modul de abordare a unei

probleme, când un procedeu se dovedește inoperant; sunt persoane "rigide" care greu renunță la o metod, deși se vedește ineficiența;

este expresia noutății, a inovației, ea se poate constata, când vrem să testăm posibilitățile cuiva, prin raritatea statistică a unui răspuns, a unei idei.

În activitatea de fiecare zi a copilului, jocul ocupă, evident, locul preferat. Jucându-se, el își satisface nevoia de activitate, de a acționa cu obiecte reale sau imaginare, de a se transpune în diferite roluri și situații care îl apropie de realitatea înconjurătoare.

„Copilul râde: înțelepciunea și iubirea mea e jocul!” a spus Lucian Blaga. Pentru copil, aproape orice activitate este joc: jocul este munca, este binele, este datoria, este idealul vieții.

Folosirea jocului didactic în procesul de învățământ face ca elevul să învețe cu plăcere, să devină interesat de activitatea care se desfășoară; face ca cei timizi să devină mai volubili, mai activi, mai curajoși, să capete mai multă încredere în capacitatea lor, mai multă siguranță și tenacitate în răspunsuri.

”Jocul este un copil al muncii.” – după o definiție dată de Wilhelm Wundt.

Jocul reprezintă un ansamblu de acțiuni și operații care, paralel cu destinderea, cu buna dispoziție și cu bucuria, urmărește obiective de pregătire intelectuală, tehnică, morală și fizică a copilului. Inclus în activitatea didactică, elementul de joc imprimă acesteia un caracter mai viu și mai atrăgător, aduce varietate și o stare de bună dispoziție, de divertisment, ceea ce previne apariția monotoniei, a oboselii și a plictiselii.

Prin jocurile didactice introduse în diferite momente ale lecției, se realizează o învățare activă, acordând un rol dinamic intuiției și imaginației. Rolul educatorului este nu de a preda cunoștințele sau de a prezenta de-a gata soluțiile, ci de a provoca anumite situații, probleme, elevii găsiind calea cea mai bună și mai ușoară spre rezolvare.

Copiii ar trebui lăsați să-și confrunte părerile, să învețe din propriile greșeli, dând curs liber imaginației și fanteziei fiecăruia.

Imaginația creatoare a copilului se manifestă și în domenii aparent mai aride, cum sunt: matematica, științele naturii. Activitatea creatoare a micului școlar presupune, alături de imaginație și unele înclinații, aptitudini, spirit de observație. Imaginația creatoare este un proces de transformare, pe plan mintal, al reprezentărilor și de creare de imagini noi, originale, care oglindesc independență și spirit creator din partea elevului (A. Stoica, 1983).

Cea mai bună investiție pe care trebuie să o facă factorii sociali este investiția în domeniul creativității și a creației, în direcția depistării acesteia, precum și a susținerii unor programe de antrenament, de dezvoltare și valorificare a inventivității, imaginației și creativității.

Bibliografie:

1. Amabile, T. – Creativitatea ca mod de viață. Ghid pentru părinți și profesori, Editura Știință și Tehnică, București, 1997
2. Stoica, Ana – Creativitatea elevilor, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1983
3. <https://passpredezvoltare.wordpress.com/educatie-nonformala/>

ACTIVITĂȚILE DE TIP OUTDOOR DESFĂȘURATE ÎN GRĂDINTĂ

Prof.înv preșc Bălăsoiu Catinca - Școala Gimnazială "I.D.Sîrbu" Petrila , Struct. Grădinița P.N. ȘI P.P.NR.1

Educația *outdoor* este o formă de educație care se bazează pe învățarea în aer și îl pregătește pe copil pentru viață.

Beneficiile educației outdoor sunt:

- Copiii iau contact direct cu natura fiind o modalitate extrem de benefică pentru schimbarea atitudinilor și comportamentelor față de mediu înconjurător;
- Încurajează copilul să se simtă în largul său, astfel el va fi mult mai deschis, va comunica, își va exprima propriile opinii, se va simți băgat în seamă și va simți ca deciziile sale contează pentru ceilalți;
- Copiii pot fi consultați cu privire la diferite jocuri sau activități.
- Reprezintă o puternică sursă de experiențe de învățare – în cadrul unui mediu relaxant, liber, procesul de educare devine puternic și de natură să schimbe comportamente sociale;
- Facilitează procesul de învățare al copiilor care întâmpină dificultăți în acest sens – unii care au un nivel scăzut de performanță școlară pot deveni mai motivați;
- Dezvoltă spiritul de echipă;
- Oferă nenumărate beneficii fizice, emoționale, mentale ce asigură bunăstarea copilului.

Voi enumera câteva exemple practice de activități pe care le-am desfășurat cu copiii de la grupa mare în aer liber.

Activitățile educație outdoor axat pe știința mediului avut a ca

efect informarea copiilor cunoașterea și înțelegere de către aceștea a curiozității prin investigarea directă a modul de înmugurire a cireșului plantat de alte grupe mai mari în curtea grădiniței.

Domeniul Om și Societate (DOS) – "Cireșul îmugurit" - observare

Domeniul Psihomotric(DPM) – Activitatea de educație fizică a contribuit la dezvoltarea fizică și psihică a copilului într-un mod armonios. Acest domeniu se pliază cel mai bine cu acest concept de educație outdoor. Unde altundeva poți desfășura activitatea de educație fizică mai frumos decât în aer liber.

Jocurile și activitățile alese au dat posibilitate copiilor de relaxare, mișcare, de întrecere, de responsabilitate, de decizie.

Vizită "Magazinul de animale de companie"- Copiii au învățat regulile impuse de magazin pentru a nu speria animalele, responsabilitatea față de animalul de companie, modul de hrană al acestora.

Bibliografie

Curriculum pentru educatia timpurie 2019

<https://www.didactic.ro/materiale-didactice/activitatile-de-tip-outdoor-in-gradinuta>

- Ionescu Miron, Radu Ioan, 2001, Didactica modernă, Editura Dacia, Cluj Napoca;
- Răileanu Daniela, Grama Filofteia, 2010, Aplicațiile noului curriculum pentru învățământul preșcolar, Editura DPH, București;
- Glava Adina, Glava Cătălin, 2002, Introducere în pedagogia preșcolară, Editura Dacia, Cluj Napoca.

AVANTAJELE SISTEMULUI DE EVALUARE ONLINE

Prof. Biro Ana-Maria - Școala Gimnazială I.D.Sîrbu Petrila

Sistemele online de administrare și evaluare a examenelor facilitează furnizarea unei experiențe de învățare personalizate pentru elevi, deoarece notele și performanțele lor sunt urmărite în sistemul centralizat. Aceste sisteme ajută la:

- + Centralizarea și eficientizarea administrării și evaluării examenelor;
- + Reduceri costurilor, eforturile și timpul necesar pentru evaluarea manuală a fișelor de răspunsuri;
- + Scanarea și criptarea copiilor foilor de răspunsuri pentru partajare rapidă și sigură;
- + Opțiuni pentru adăugarea de comentarii și feedback pentru referința elevului;
- + Caracteristici de clasificare automată pentru a reduce erorile umane;

- + Evaluarea scripturilor de răspuns de pe un desktop, laptop sau dispozitiv activat pentru web;
- + Recuperarea ușoară a scripturilor de răspuns la cererea elevilor sau profesorilor;
- + Urmărirea rezultatelor fiecărui elev și a progresului acestuia în timp.

În educația online se schimbă, în primul rând, mediul de învățare. Nu mai există școala ca spațiu, ca tot ansamblul relațional. Modificări apar și în ceea ce privește comunicarea. Aceasta este puternic filtrată de tehnologie, nu mai este atât de persuasivă și din acest motiv se impune un efort suplimentar de a veni cu un bagaj mult mai amplu de resurse ce urmează a fi investite. Se schimbă rutinele pentru învățare: de pregătire pentru școală (plecarea spre școală, drumul în sine au efecte psihologice asupra mobilizării învățării) și de învățare (informațiile nu mai sunt primite în același fel, nu se mai învață la fel).

Acest tip de evaluare este o etapă din procesul de învățare care se desfășoară în mediul online. Primii care au de învățat în acest context sunt profesorii. Intervine oportunitatea de a învăța lucruri noi și de a produce schimbările pe care în alte situații ar exista rețineri și ar fi mult mai greu să se realizeze. La polul opus apar incertitudini, sisteme de așteptări diferite. La prima interacțiune cu

educația online este necesar să se cunoască cum funcționează aceasta, precum și ce instrumente și tehnici sunt potrivite pentru grupul țintă (elevi sau cadre didactice).

Este foarte important dacă sarcinile și conținutul probelor de evaluare sunt interesante, provocatoare și schimbă evaluarea rigidă într-o experiență exploratorie. Acest lucru are ca substrat faptul că orice act de evaluare este și un act de învățare.

Atât în învățare, cât și în evaluare, fiecare răspuns al elevului implică un proces cognitiv, fiecare la un alt nivel. Se recomandă utilizarea unui model de taxonomie adaptat, unde se folosesc doar trei niveluri cognitive: cunoaștere și înțelegere, aplicare și raționament.

În procesul de evaluare online trebuie să se acorde o importanță deosebită pentru designul evaluării (analizarea lecturii critice a programelor, analizarea competențelor, metode, instrumente, tipuri de itemi etc.)

Evaluarea în timp util facilitată de platformele online reduce timpul de așteptare și oferă elevilor rezultate instantanee ale testării. Cu astfel de mecanisme de feedback imediat, un elev poate analiza progresul lui de învățare, punctele forte și punctele slabe rapid.

Procesul de evaluare online eliberează, de asemenea, timpul profesorilor, Rezultatele pot fi analizate pentru a identifica domeniile de performanță scăzută, astfel încât profesorii să se poată concentra asupra acestor lacune de învățare. Rapoartele detaliate ajută la crearea unor programe de învățare specifice pentru acești cursanți, ceea ce duce la un rezultat mai bun al învățării și sporește încrederea elevilor.

Sistemele de evaluare online simplifică sarcina de a aduna și corecta manual documentele de răspuns și de a împărtăși rezultatele. Se reduc costurile care merg în imprimarea materialelor.

De exemplu Google Forms - o aplicație Google Drive care permite realizarea documentelor la care elevii pot colabora în timp real folosind smartphone-uri, tablete și laptopuri, calculatoare. Întrebările pot fi așezate în ordinea corectă, se pot adăuga întrebări, se poate personaliza formularul cu teme simple, fotografii, culori. Răspunsurile se pot salva într-o foaie de calcul, Google Sheets, fiind ușor de urmărit.

BIBLIOGRAFIE:

<https://www.digital-learning.ro/s/Strategii-de-evaluare-in-mediul-online-suport-de-curs.pdf>
<https://iteach.ro/experientedidactice/studiul-evaluarii-on-line>
<https://edict.ro/evaluarea-in-mediul-online/>

ROLUL ÎNVĂȚĂTORULUI ÎN ECHILIBRUL COMPORTAMENTAL AL ELEVULUI

Prof. înv. primar, BOLOG RODICA - Școala Gimnazială I. D. Sîrbu Petrila

Meseria de dascăl nu este una ușoară, însă satisfacția pe care o ai în momentul în care vezi evoluția copiilor nu se compară cu nimic altceva. De-a lungul anilor de studiu, atât copiii cât învățătorii trec prin momente dintre cele mai diverse. Cu toate că regula de aur este aceea de a comunica eficient, când vine vorba de copii și educația lor, există situații de criză educațională.

Criza poate fi definită ca un eveniment sau un complex de evenimente inopinante, neplanificate, generatoare de pericolozitate pentru climatul, sănătatea ori siguranța clasei respective și a membrilor acesteia. Managementul problemelor disciplinare se referă la tehnicile și strategiile adoptate de cadrul didactic pentru rezolvarea problemelor de disciplină a clasei

Aprecierea simțului de răspundere: învățătorul trebuie să păstreze contactul vizual cu clasa, să se miște prin clasă în timpul lucrului independent, apreciind efortul susținut al elevilor sau comportamentul deosebit al acestora prin zâmbet, înclinarea aprobativă a capului, laude, remarci compatibile cu vârsta elevilor.

Ignorarea: învățătorul trebuie să ignore constant limbajul verbal sau corporal neadecvat. E de preferat să găsească ocazii pentru a da exemple de comportamente responsabile și iresponsabile, să interacționeze pozitiv cu elevul.

Admonestarea verbală blândă: această metodă se aplică atunci când elevul nu realizează că are un comportament neadecvat. Învățătorul se va adresa individual elevului în cauză, însoțind admonestarea blândă cu exemple de comportament pozitiv alternativ.

Amânarea: intervine când un elev încearcă în mod insistent să atragă atenția asupra propriei persoane. Exemplu: „ ..., dacă ai o plângere, o discutăm la momentul potrivit”. Notează-ți ce ai de spus și așteaptă până vei primi răspunsul la timpul cuvenit”.

Așezarea diferențiată a elevilor în clasă: mai aproape de tablă e bine să fie așezați cei care au probleme de acuitate vizuală/ auditivă sau cei care necesită mai multă asistență.

Tehnica „timpului datorat”: se aplică în cazul în care timpul irosit în clasă din cauza comportamentului neadecvat al elevului trebuie recuperat de acesta din timpul lui liber. Se fixează intervale mici de timp pentru fiecare abatere. Învățătorul trebuie să decidă care va fi activitatea

elevului în intervalul de „timp datorat”.

Înștiințarea părinților: părinții vor fi înștiințați cu privire la comportamentul elevului și li se va sugera să inducă acestuia un comportament responsabil. În orice caz, metoda nu poate fi aplicată în cazurile de comportament neadecvat „cronic”.

Angajamentul scris: reprezintă o soluție cooperantă pentru rezolvarea problemelor disciplinare în cazul în care măsurile de mai sus nu sunt eficiente; angajamentul include așteptările învățătorului (clar formulate), consecințele negative ce decurg din comportamentul elevului, precum și intervalul de timp în care se așteaptă remedierea.

Stabilirea regulilor de comportament în afara clasei: dacă elevii sunt puși să supravegheze activitățile din pauză, se vor mândri că sunt tratați ca niște adulți. Învățătorul stabilește o listă de tipuri de comportament în spațiul respectiv (acceptabil și neacceptabil) și o listă de măsuri în cazul nerespectării regulilor. Trebuie să ofere un feedback pozitiv elevilor când comportamentul s-a îmbunătățit.

Măsurile coercitive: acestea trebuie utilizate cu grijă, deoarece sunt considerate intervenții radicale. Trebuie aplicate pe termen scurt, planificate tipului de comportament rezistent la alte soluții mai simple.

În plan strategic al abordării manageriale a crizei, cadrele didactice trebuie să-și centreze atenția și eforturile, pe lângă situațiile didactice de predare și pe diversitatea

situațiilor educaționale, atitudinal-relaționale. Altfel se creează un teren propice apariției fenomenelor de criză educațională.

BIBLIOGRAFIE:

-Iucu Romiță, 2009, *Gestionarea situațiilor de criză educațională*, suport de curs, Facultatea de Psihologie și Științe ale Educației, Universitatea din București

-Crețu, Carmen, *Psihopedagogia succesului*, Polirom, Iași, 1997

PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE ÎN BENEFICIUL COPILULUI

PROF. ÎNV. PRIMAR CLEMENTE MONICA - Școala Gimnazială "I.D.Sîrbu" Petrița

Educația, definită în termeni foarte generali, este un proces al cărui scop esențial este de a ușura o anumită modificare de comportament. Părinții sunt primii profesori ai copilului, ei începând educarea lui în mediul familial. De cele mai multe ori, comportamentul parental este inspirat din propria experiență de viață a acestora, astfel perpetuând atât aspecte pozitive cât și negative, pe parcursul mai multor generații. Împreună cu părinții, școala își are rolul bine stabilit, intervenind în dezvoltarea primară a copilului. În acest context, educarea părinților după principii științifice de psihopedagogie devine o necesitate.

Profund modificat de evoluțiile tehnologice și sociale, de urbanizare, de multiplicarea obiectelor tehnice, de o schimbare a condiției femeii în viață și în cuplu, de mobilitatea crescândă a locurilor de muncă, de constrângerile orare ale adulților, mediul înconjurător este determinat să răspundă tot mai dificil nevoilor de spațiu, de acțiune, de joc ale copiilor.

Evoluția societății românești marcată de o tranziție prelungită către ceva care nu este clar nici măcar politicienilor, bulversarea valorilor într-o societate instabilă, scăderea calității vieții, lipsa unor modele de

urmat îi pun pe adulți în dificultate ca părinți.

Copilul din ziua de azi simte nevoia de adulți disponibili pentru a-i respecta ritmul de viață, de adulți care să participe la jocurile sale și care să-i transmită zilei de mâine un om care nu poate proveni dintr-un sistem de învățământ clasic și dintr-o familie care nu-și asumă toate rolurile. Informarea și formarea părinților în ceea ce privește școlaritatea copilului presupune, ca fiecare părinte să cunoască: obligațiile legale privind educația copilului, importanța atitudinii lui pentru reușita școlară a copilului, metodele de colaborare cu școala. În

acest scop este necesar un dialog între profesori și părinți; profesorii trebuie să primească o pregătire în materie de relație cu părinții iar competența lor în această materie trebuie considerată ca o aptitudine profesională; părinții trebuie să fie pregătiți pentru a juca rolul lor educativ în cooperare cu profesorii; școlile trebuie să asigure părinților asistența necesară.

Cooperarea profesor-părinte în beneficiul elevului vine în completarea participării părinților la gestiunea școlii. Ca responsabili legali ai educației copiilor lor ei au responsabilitatea de a influența natura acestei educații; modelele

participative pot ajuta la coordonarea eforturilor educative și la orientarea adaptării școlii la schimbările din societate; influențarea pe plan local asupra rezolvării problemelor și luării deciziilor. Cu alte cuvinte participarea poate stimula inițiativele și inovațiile.

Școlaritatea este o etapă importantă, dificilă, cu implicații profunde în evoluția copilului. Acest moment îi prinde nepregătiți pe marea majoritate a părinților iar comportamentul familiei intervine astfel de cele mai multe ori într-un mod apăsător, ceea ce poate să conducă pe o cale greșită dezvoltarea

intelectuală și emoțională a acestuia.

Toți adulții care fac parte din viața unui copil (părinte, bunic, profesor) ar trebui să înțeleagă că acesta așteaptă de la ei să-și amintească și să înțeleagă că au fost cândva de vârsta lui.

Este o oportunitate pentru părinți de a cunoaște propriul copil în alte situații decât cele de acasă, de a cunoaște grupul din care face parte copilul, de a se simți bine alături de propriul copil, de a înțelege mai bine caracteristicile vârstei fiului/fiicei, de a relaționa cu ceilalți părinți din grup și de a găsi puncte comune, de a relaționa cu profesorii care însoțesc copiii. Este o ocazie de a cunoaște viața școlii.

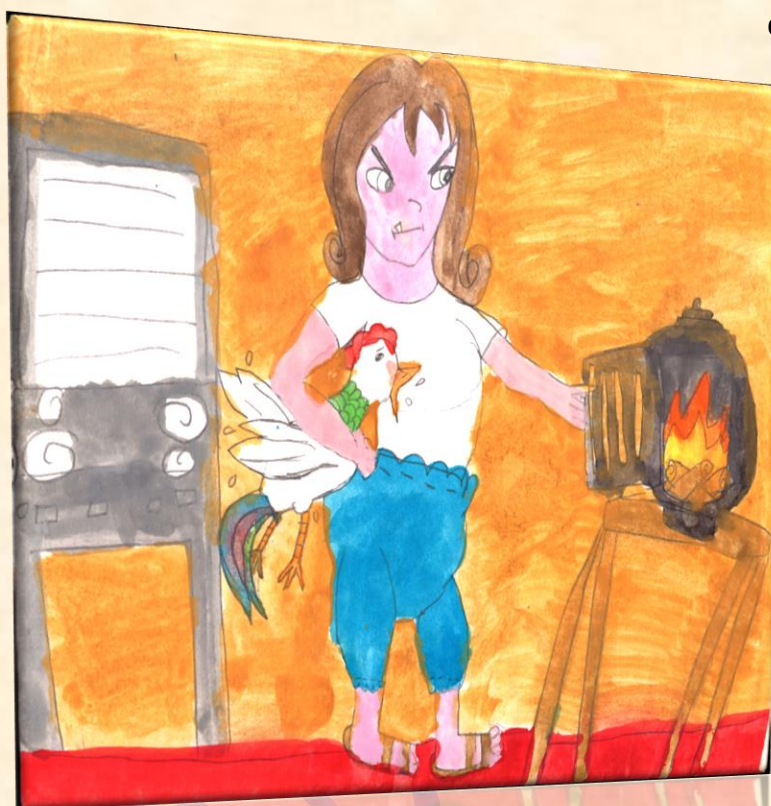
Bibliografie

1. Family-School Partnerships. Framework. A guide for schools and families. Department of Education, Employment and Workplace Relations, Australia, 2008.

INFLUENȚA FAMILIEI ASUPRA SUCCESULUI ȘCOLAR

**Cocolan Raluca-Elena Școala Gimnazială "I.D. Sîrbu" -
Structura Școala Gimnazială Nr. 6 Petrila**

Educația în familie este un mijloc eficient de inoculare a sistemului de valori tradiționale ale societății, de valori morale.

Tendința deplasării responsabilității educației de la nivelul nucleului familial pe umerii sistemului educațional instituționalizat, oarecum explicabilă în contextul creșterii activității

profesionale parentale și inclusiv a ocupării mamei într-o activitate, alta decât cea domestică, este evidentă în societatea contemporană actuală și explică evidentele carențe educative ale tinerilor din societatea contemporană. Viața de familie, atmosfera familială și relațiile dintre membrii familiei au o influență directă și hotărâtoare asupra formării adolescentului, astfel că familia determină personalitatea lui.

Calitatea vieții de familie, determinată de situația socială și culturală a părinților, de rolul mamei și, respectiv, al tatălui, de accesul la mass-media, de specificul relațiilor extra familiale și conținutul acestora, de felul cum se gospodăresc resursele financiare, de tradițiile și mentalitățile locale și etnice, are o importanță hotărâtoare pentru formarea copilului, cel puțin în perioada timpurie de viață a acestuia. Prin repetabilitatea zilnică a interacțiunilor, prin comunicarea ce are loc între membrii săi și în măsura în care aceasta

are loc, familia exercită o puternică influență asupra comportamentului copilului.

Într-un stil optim de interacțiune părinte-copil, se combină autoritatea și fermitatea în luarea hotărârilor și urmărirea îndeplinirii lor, pe de o parte, și cultivarea independenței copilului, recunoașterea și respectarea personalității acestuia, pe de altă parte. Atitudinile părintești au consecințe durabile asupra personalității în formare. Singura atitudine validă în educarea copilului este cea de acceptare a lui. Ea presupune o dragoste rațională și spontană față de copil.

În ceea ce privește influența factorilor familiali - exteriori actului didactic propriu-zis - și mediul familial își pune amprenta asupra succesului și, mai ales, a insuccesului școlar.

Această categorie de factori se exprimă prin mai multe moduri, cum ar fi: climatul educațional familial, valențele educative ale familiei, atitudinile proșcolare-educaționale ale familiei, gradul de înzestrare logistică (calculator, Internet etc.) și posibilități materiale, financiare, nivelul de instruire și preocupare în ceea ce privește pregătirea și autoeducația părinților, regimul de viață și stilul de viață al părinților. Fiecare din acești factori contribuie în mod diferențiat la reușita sau insuccesul școlar. Mai mult, sunt resimții factorii de ordin financiar și posibilitățile materiale ale părinților, ceea ce a făcut să crească fenomenul abandonului școlar și analfabetismul.

BIBLIOGRAFIE

Bătrînu, E., *Educația în familie*, Editura Politică, București, 1980;

Kulcsar, T., *Factorii psihologici ai reușitei școlare*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1978;

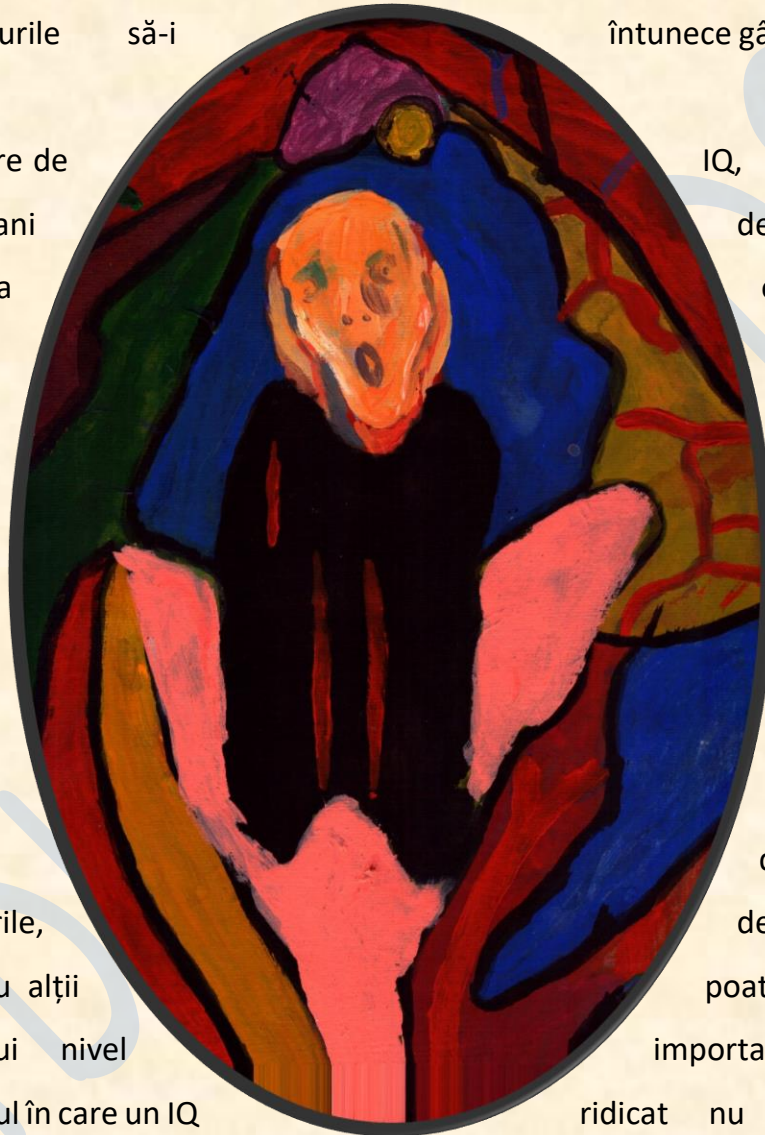
Radu, I., *Psihologia educației și dezvoltării*, Editura Academiei Republicii Socialiste România, București, 1983.

INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ, UN ALT FEL DE INTELIGENȚĂ

Prof. Colojaru Timea-Alice - Școala Gimnazială I.D.Sîrbu Petrila

Inteligența emoțională este capacitatea omului de a se motiva și de a persevera în fața frustrărilor, de a-și stăpâni impulsurile și de a amâna satisfacțiile, de a-și regla stările de spirit și de a împiedica necazurile să-i întunece gândirea, de a fi stăruitor și de a spera.

Spre deosebire de aproape o sută de ani oameni, inteligența concept nou. În mulți specialiști poate fi schimbat experiență, emoționale dobândite și de la vârsta învățării acestora. capacitatea a gestiona frustrările, de a ne înțelege cu alții în atingerea unui nivel o alegem, în contextul în care un IQ prosperității, viață. Viața dominantă care matematica sau mult sau mai puțin talent și

IQ, care are o istorie de de cercetări aplicate pe emoțională este un măsura în care există care susțin că IQ-ul nu prin studii sau competențele cruciale pot fi îmbunătățite pornind copilăriei- cu condiția De exemplu, dobândită în copilărie de de a ne stăpâni emoțiile și poate fi un factor important important în profesia pe care ne-ridicat nu este o garanție a prestigiului sau fericirii în emoțională este o poate fi, precum cititul, gestionată cu mai care presupune un set unic de

competențe. Aptitudinile emoționale sunt *metaabilități* ce determină cât de bine putem folosi talentele pe care le avem, inclusiv inteligența pură.

În ultimii ani, un număr tot mai mare de psihologi au ajuns la concluzia că vechiul concept de IQ, care se concentrează pe abilitățile lingvistice și matematice și care reprezintă un factor predictiv al succesului școlar, s-a dovedit că este din ce în ce mai ineficient fiindcă nu ține cont de faptul că viața își continuă cursul dincolo de părțile instituțiilor de învățământ. Acești psihologi au încercat să-și formeze o imagine mai largă asupra inteligenței, reinventând-o la nivelul necesităților pentru reușita în viață.

Salovey include inteligențele personale ale lui Gardner în definiția de bază pe care a dat-o inteligenței emoționale, extinzând aceste capacități la cinci domenii principale:

1. *Cunoașterea emoțiilor personale.* Conștientizarea de sine (recunoașterea unui sentiment atunci când apare) este piatra de temelie a inteligenței emoționale. Cei care au o certitudine mai mare asupra sentimentelor lor sunt piloți mai buni ai existenței personale.
2. *Gestionarea emoțiilor.* Stăpânirea emoțiilor în așa fel încât să fie cele potrivite reprezintă capacitatea de a construi conștientizarea de sine. Cei care excelează în această direcție se pot reechilibra mult mai rapid în urma obstacolelor din viață.
3. *Motivarea de sine.* Punerea emoțiilor în serviciul unui scop este esențială pentru a-i acorda atenția cuvenită, pentru motivarea de sine, pentru stăpânire și creativitate.
4. *Recunoașterea emoțiilor în ceilalți.* Empatia este fundamentul capacității de înțelegere a celorlalți. Cei empatici sunt mai atenți la semnalele sociale subtile care indică nevoile sau cerințele celorlalți.
5. *Manevrarea relațiilor.* Arta de a stabili relații înseamnă în mare parte capacitatea de a gestiona emoțiile celorlalți. Cei care excelează în aceste abilități sunt adevărate vedete pe plan social. Lipsurile la nivelul capacităților emoționale pot fi remediate. Așadar, în mare măsură, în toate aceste direcții contează obiceiurile și reacțiile, care, cu efortul cuvenit, pot fi îmbunătățite.

Aproape toți elevii cu rezultate slabe la școală duc lipsă de unul sau mai multe dintre aceste elemente de inteligență emoțională, indiferent dacă au sau nu au și dificultăți cognitive, cum ar fi disfuncțiile de învățare.

Disponibilitatea unui copil față de școală depinde în special de capacitatea de a ști *cum* să învețe. Există șapte elemente cheie pentru această capacitate crucială- toate având o legătură directă cu inteligența emoțională:

1. Încrederea (senzația de control și de stăpânire a comportamentului, a lumii).
2. Curiozitatea (descoperirea unor lucruri noi conduce la plăcere).
3. Intenția (dorința și capacitatea de a acționa cu o anumită perseverență).
4. Controlul de sine (capacitatea de a-și controla acțiunile conform vârstei).
5. Raportarea (capacitatea de a se implica alături de alții).
6. Capacitatea de a comunica (capacitatea de a schimba idei la nivel verbal).
7. Cooperarea (capacitatea de a-și echilibra nevoile proprii cu ale celorlalți).

Dacă un copil vine sau nu vine în prima zi la școală sau la grădiniță cu aceste abilități deja dobândite depinde în mare măsură de părinți și de educatori. Aceștia trebuie să-i asigure copilului îndemnul necesar „de a fi pe propriile picioare”.

Bibliografie: *Emotional Intelligence*, Daniel Goleman, Curtea Veche Publishing, 2018

GAMIFICATION ÎN EDUCAȚIE. MANAGEMENTUL CLASEI PRIN JOC

Prof. Costea Dacia-Petronela, Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani

Pandemia a făcut ca instituțiile de învățământ să își transfere activitatea total sau parțial online. Trecerea de la lecțiile predate în școli la cele bazate exclusiv pe videoconferințe a adus cu sine multe provocări atât pentru profesori, deoarece aceștia au trebuit să facă un efort și mai

mare pentru a capta atenția elevilor, cât și pentru elevi, deoarece atenția lor a fost mult mai mică fiind acasă.

Gamification, în contextul educațional, reprezintă practica de a utiliza elemente și tehnici de tip joc în contexte reale de non-joc, având ca scop creșterea angajamentului și motivarea elevilor și a studenților, captarea interesului lor pentru a continua învățarea și astfel, generând rezultate cu impact pozitiv în comportamentul lor de la clasă. Jocurile educative sau designul activităților care au o finalitate cu caracter educațional, datorită elementelor de provocare cu rezolvarea unor probleme complexe în maniere variate, stimulare a competitivității și dorinței interioare de atingere a unui scop, obiectiv, toate acestea reprezintă exersarea unor mecanisme sănătoase în construcția motivației interioare și a determinării elevului, premise atât de necesare pentru reușita socio-profesională a viitorului tânăr și adult.

Cum se face designul de Gamification? Structural, presupune și se învârtă în jurul ideii de gamificare de conținut, adică transformarea designului clasic al orei de predare într-unul interactiv, cu mize, cu reguli de joc și punctaje, cu foi de lucru și de înregistrare a progresului, cu recompense virtuale sau materiale individuale, dar și de grup. Un exemplu simplu ar fi acesta: se va oferi elevului un test comun, obișnuit, însă prin intermediul unei aplicații sau e-mail, urmând ca rezultatele testului să îi aducă niște puncte sau un certificat ce arată progresul și succesul obținut la etapa respectivă.

Există platforme educaționale care vin în sprijinul cadrelor didactice pentru predarea online, iar una dintre acestea este *Wordwall*. Această platformă ne oferă un mod simplu și eficient de a crea propriile resurse educaționale. Wordwall poate fi utilizat pentru a crea activități atât interactive, cât și imprimabile. Cele interactive sunt redactate pe orice dispozitiv activat pentru web, precum computer, tabletă, telefon sau tablă interactivă. Pot fi redactate individual de către elevi sau coordonate de profesori, iar elevii ajung pe rând în fața clasei. Cele imprimabile pot fi imprimate direct sau descărcate ca fișier PDF. Ele pot însoți activitățile interactive sau cele independente.

Bibliografie:

<https://www.aletheea.ro/gamification-in-educatie-managementul-clasei-prin-joc/>

<https://wordwall.net/ro/features>

SCOALA INCLUZIVĂ ȘI EDUCAȚIA TEHNOLOGICĂ

Dobre Marinela, Școala Gimnazială I.D.Sîrbu, Petrila

Reușita activităților didactice în școala incluzivă sunt condiționate de următoarele elemente:

diferențierea și adaptarea curriculumului școlar pe baza observațiilor și examinării cerințelor specifice ale fiecărui copil.

Diferențierea activităților de învățare poate fi abordată:

- prin resurse - prin selectarea materialelor didactice potrivite, utilizarea tehnologiilor informatizate, materiale demonstrative, sublinieri, ilustrații;
- prin sarcini - lucrându-se diferit în funcție de abilități și aptitudini;
- prin sprijin – din partea profesorului, a colegilor, tehnologie, educatori specializați;
- prin răspuns- chiar dacă se lucrează la o temă comună, rezultatele grupurilor de elevi vor demonstra diferențe, care explică conceptul de

competențe diferențiate, răspuns diferențiat la activitatea

fiecărui;

„Curriculum diferențiat presupune selectarea și organizarea conținuturilor, a metodelor de predare – învățare, a metodelor și tehnicilor de evaluare, a standardelor de performanță și a mediului psihologic de învățare în scopul diferențierii experiențelor de învățare și de adaptare a procesului

instructiv educativ la posibilitățile aptitudinale și de înțelegere, la nivelul intereselor și cerințelor educaționale, la ritmul și la stilul de învățare ale elevului" (A. Gherguț, L. Frumos, 2019, p. 25)

Curriculum adaptat presupune o adaptare a conținuturilor, metodelor, mijloacelor și tehnicilor de lucru în activitățile instructiv – educative. Adaptarea predării se poate realiza: - prin extensiune (introducere de activități suplimentare- limbaj mimico-gestual, activități practice); - prin selectarea unor conținuturi din curriculum general care să fie accesibile elevilor cu CES; - prin accesibilizarea și diversificarea componentelor curriculumului general prin activități terapeutice-compesatorii; - prin utilizarea de metode și procedee didactice, mijloace intuitive pentru înțelegerea noțiunilor din clasă; - prin folosirea de metode și procedee de evaluare care să evidențieze performanțele elevilor nu obligatoriu în plan intelectual, ci mai degrabă în plan acțional-aplicativ. Profesorul de sprijin este o persoană specializată în activități educative și recuperatorii adresate copiilor cu CES.

Programul educațional individualizat/personalizat este un document scris, conceput, revizuit și/sau dezvoltat de o echipă mixtă, formată din părinți și cadre didactice ale școlii, un instrument care asigură unui elev cu CES accesul al curriculum general, adaptarea, servicii speciale și sprijin conform nevoilor, astfel încât să participe alături de colegi la programul școlii, depășind dificultățile generate de dizabilitatea sau condiția sa specială.

Una din strategiile prin care școala incluzivă vine în întâmpinarea nevoilor copiilor cu CES este realizarea activităților didactice în parteneriat cu sprijinul specialiștilor în psihopedagogie specială (co-teaching), *două sau mai multe cadre didactice* desfășoară în comun activități cu un grup mixt de copii în același spațiu fizic. Co-teaching-ul se poate organiza:

- Predare în echipă sau team teaching (se predă același conținut tuturor elevilor de către cei doi profesori);
- Predare în paralel (aceeași lecție predată la două grupuri diferite cu posibilitate de diferențiere);
- Predare pe centre (două cadre didactice, două sau mai multe grupuri);
- Predare alternativă (un cadru didactic predă unui grup mai mare, iar celălalt unui grup mai mic);
- Predare - asistare (un cadru didactic predă, celălalt acordă sprijin individual);

- Predare- observare (un cadru didactic predă, iar celălalt observă modul în care se comportă, învață elevii)

În sprijinul diferențierii programului educațional pentru elevii cu CES se întocmește o fișă care poate fi un suport important în incluziune. Un rol important în proiectarea activităților pentru curriculum adaptat revine profesorului de sprijin și profesorilor psihopedagogi care desfășoară programe de recuperare și terapie educațională pentru elevii cu CES. (A. Gherguț, 2016, p. 218)

Fișa de diferențiere a programului educațional pentru elevii cu CES

Aria curriculară:

Disciplina:

Tema/lecția:

Clasa:

	Învățarea în clasă		Învațarea în afara clasei (activități de recuperare și terapie educațională)	
	<i>Curriculum general</i>	<i>Curriculum adaptat (pentru elevii CES)</i>	<i>Curriculum general</i>	<i>Curriculum adaptat (pentru elevii CES)</i>
Obiective referențiale				
Obiective preferențiale				
Resurse (umane, materiale, informative)				
Conținuturi				
Metode și procedee de activitate				
Mediul de învățare				
Evaluare rezultate/produs				

Pentru urmărirea progresului elevilor cu CES se poate utiliza o fișă pentru observații periodice. (Gherguț, 2016, p. 218), fișă ce permite evidențierea unor aspecte necesare evaluării progresului copilului în școală, date utile în discuții cu părinții, cu alți specialiști cu care copilul desfășoară activități de recuperare.

Disciplina/activitatea	Comportamentul și activitatea elevului				
	Implicarea elevului în rezolvarea sarcinilor	Relaționarea cu colegii/profesorul	Rezultatele/progresele elevului	Dificultăți/bariere întâmpinate de elev	Alte observații

Plan de acțiune pentru integrarea copiilor cu dizabilități,

disciplina Educație tehnologică și aplicații practice

Nr.	Grup țintă	Obiective SMART	Idei de activități	Strategii de învățare	de Resurse	Evaluare
1	Elevi	-dezvoltarea abilităților practice; -dezvoltarea spiritului de echipă și muncii în echipă; -dezvoltarea simțului estetic al elevilor;	-Proiect „1 Decembrie pentru români pretutindeni” -realizarea unor desene de Decembrie -Recitarea unor poezii specifice la serbarea pentru 1 Decembrie	„1 Activități de creație de colectivă; Prezentarea în fața clasei a unei poezii patriotice Participare la serbarea clasei pentru 1 Decembrie	de Materiale : -culori; -hârtie specifică; -diverse materiale necesare realizării felicitărilor; hârtie colorată, autocolante, decupaje, acuarele; -mijloace audio-video; -repertoriu de cântece specifice;	Autoevaluare Expoziție cu lucrări ale elevilor; Panou tematic
2	Părinți	-Susținerea elevilor pt. realizarea activităților; -îndrumarea elevilor acasă și ajutorarea lor	-Implicarea părinților pentru învățarea unei poezii;	-participarea la serbarea școlii și susținerea elevilor;		-Observația directă; -Sedințe și dezbateri cu părinții;
3	Cadre didactice	Comunicarea permanentă cu elevii și părinții lor Consolidarea cunoștințelor	Recomandarea poeziilor ;	Prezentarea în fața auditoriului/. dezbateri	Sala de clasă	Prezentarea lucrărilor ca modele pentru alte activități;

Bibliografie:

- 1.Gherguț, A., Educația incluzivă și pedagogia diversității, Iași, Editura Polirom, 2016
- 2.Gherguț, A., Frumos, L., Educația incluzivă. Ghid metodologic, Iași, Editura Polirom, 2019

AMENAJAREA ȘI ECHIPAREA AȘEZĂRILOR RURALE PENTRU TURISM. TURISMUL RURAL, AGROTURISMUL ȘI ECOTURISMUL - FORMĂ A TURISMULUI DURABIL ÎN VALEA JIULUI

Prof. dr. Alina-Elena Dobrița - Colegiul Național "Mihai Eminescu", Petroșani

I. Concepte și definiții

Turismul în zone rurale, complementar altor forme de turism, valorifică *satul românesc* ca produs turistic ce poartă amprenta originalului, ineditului și surprizei, constituindu-se în prezent într-una din cele mai bogate surse de satisfacere a trebuințelor consumatorilor, principala sa caracteristică fiind cadrul de compensare fizică și spirituală a deficiențelor cuprinse în viața colectivităților urbane.

Agroturismul¹ reprezintă o activitate capabilă să valorifice excedentul de cazare existent în gospodăria țărănească, întrunind ansamblul de bunuri și servicii oferite de gospodăria țărănească, pentru consumul persoanelor care, pe o perioadă determinată, vin în mediul rural pentru relaxare, odihnă și agrement, cure terapeutice, tranzacții sau afaceri, pentru satisfacerea unui hobby, inițiere în arta meșteșugurilor tradiționale, pentru studii și

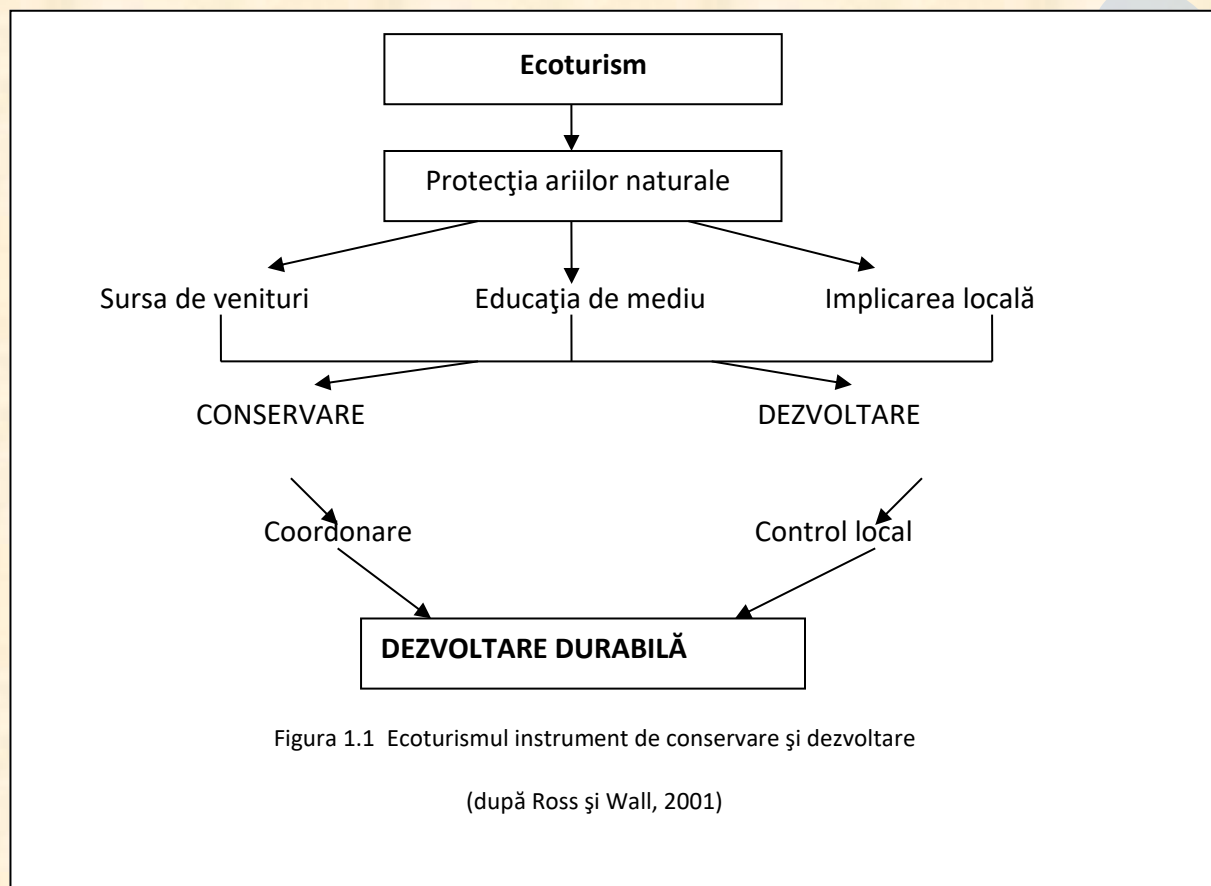
documentare, precum și multe alte activități specifice.

Ecoturismul sau *turismul ecologic*, „motorul principal” al industriei turismului mondial, reprezintă o modalitate de a practica turismul, care implică respectarea regulilor de protecție a mediului. Termenul a fost introdus în literatura de specialitate la sfârșitul anilor '70.

¹ Conform Dicționar de geografie umană, Editura Corint, București, 1999

Ca formă de turism ce își asumă și responsabilități, ecoturismul are drept obiectiv principal furnizarea unui turism de înaltă calitate - opus turismului tradițional „de masă” -, în condițiile protecției arealelor naturale și a stimulării economiilor locale, generând așa-numitele *arii ecoturistice*.

Relația dintre ecoturism și dezvoltarea durabilă este una de strânsă dependență, realitate bine ilustrată în figura 1.1.

Cea mai importantă consecință rezultată din această relație este apariția unui nou concept, cel de turism durabil, concept ce presupune alăturarea termenului multidimensional „durabil” celui de „turism”, respectiv celei a „durabilității” văzute cel puțin prin prisma a trei laturi principale, și anume: ecologică, economică și socio-culturală (figura 1.2).

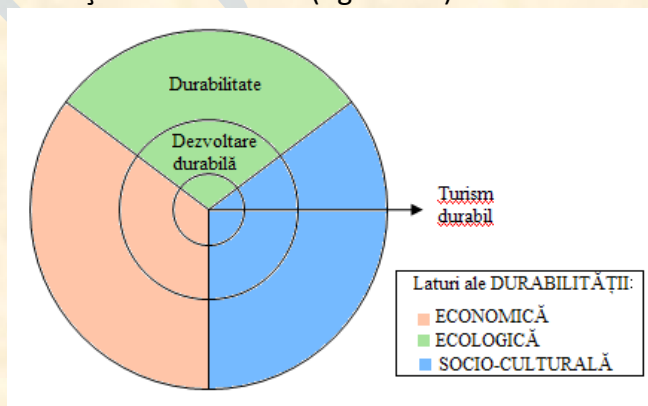

Figura 1.2. – Sfera conceptuală a noțiunii de turism durabil

II. Obiceiuri și tradiții în "Ținutul Momârlanilor"

Turismul agropastoral/agroturismul, prin valorificarea unicității locurilor și a oamenilor, a manifestărilor folclorice și etnografice, prin menținerea neschimbată a obiceiurilor și tradițiilor din vremuri imemorabile, prin arhitectura specifică satului montan și frumusețea portului popular, constituie unul dintre elementele determinante / primordiale în asigurarea continuității și, implicit, a durabilității comunității care trăiește în "Ținutul momârlanilor", pe cursul superior al Jiului.

Toate aceste elemente însumate definesc profilul zonei etnografice Valea Jiului (ce valorifică satele ca produs turistic, respectiv Câmpu lui Neag, Bărbăteni, Sânon, Taia, Maleia, Cimpa, Răscoala, Sălătruc etc.) fiind ierarhizate în trei mari categorii de obiceiuri și datini:

Obiceiuri și tradiții legate de sărbătorile religioase

A. Datinile și obiceiurile de Crăciun:

- a. Pițărăii (latinescul "piationis" – sacrificii)
- b. Craii

B. Nedeile de Paști

Obiceiuri și tradiții legate de viața omului

A. Locuința (casa cu ocol întărit)

B. Portul popular (în care predomină albul și negrul, asemănător cu cel din Mărginimea Sibiului, dintre trăsăturile proprii evidențiindu-se cusăturile sub formă de dungi roșii pe pânză albă)

Obiceiuri și tradiții legate de activitățile economice

Măsuratul oilor

BIBLIOGRAFIE:

1. Dinu Mihaela – *Geografia turismului*, Editura Didactica și Pedagogică, R.A., București, 2005;
2. Dobrița Alina – Elena – *Strategii privind dezvoltarea durabilă în Valea Jiului*, Referat de doctorat nr.3, Petroșani, 2006;
3. Făgaș, P. Gh. – *Localitatea Uricani din Valea Jiului – vatră de trăire românească*, Editura Matinal, Petroșani, 2000;
4. Gălățan, D. – *Tradiții și obiceiuri în satele din Estul Văii Jiului*, Editura Focus, Petroșani, 2005.

GEMINICAD – PROIECTANTUL IN CROITORIE

Prof. Doroșan Manuela, Liceul Tehnologic "Mihai Viteazu" Vulcan
Prof. Dumitru Gabriela, Liceul Tehnologic "Mihai Viteazu" Vulcan

Informatizarea structurilor de învățământ are ca obiectiv principal perfecționarea exercițiului permanent al minții, exersarea în mod superior a forțelor de cunoaștere, formarea și șlefuirea unei gândiri metodice, sistematizate, selective, algoritmice rapide – într-un cuvânt eficiente, o gândire modelată în concordanță cu cerințele de perspectivă ale dezvoltării sociale.

GeminiCad este un sistem integrat, alcătuit atât din aplicații software cât și din echipamente specializate, destinat susținerii întregii activități de proiectare și croire a produselor de confecții textile. Cu ajutorul acestui program sunt realizate computerizat următoarele operații: proiectarea, digitizarea, gradarea, măsurarea și verificarea șabloanelor, planificarea tăierii, optimizarea încadrărilor, tipărirea markerelor.

Principalele aplicații software din pachetul Gemini sunt:

GEMINI PATTERN EDITOR

Definește noi standarde pe piața programelor software destinate proiectării și gradării tiparelor pentru confecții. Programul conține o colecție variată de funcții pentru proiectare, modificare, digitizare, pregătire tehnică pentru producție, gradare și verificare a șabloanelor utilizate în croirea detaliilor produselor din fabricile de confecții.

GEMINI CUT PLAN

Este veriga de legătură între proiectantul de tipare și sala de croit. Este un program extrem de util. Tocmai de aceea, Gemini Cut Plan este utilizat și în firme de confecții. Cu ajutorul acestui program se preiau comenzile cantitative pe fiecare mărime și, în funcție de condițiile impuse de operator privind șpanuirea și tăierea, propune un plan de tăiere optimizat automat, care cuprinde combinațiile de mărimi pe fiecare încadrare, numărul de foi în șpanuri și lungimile de șpanuire. Asigură tipărirea încadrărilor pe plotter și exportul către capul de croire automat, fiind compatibil cu aproape toate tipurile de plottere și capuri de croit automate existente pe piață.

GEMINI NEST EXPERT

Este una dintre cele mai avansate soluții software pentru optimizarea automată a încadrărilor pentru industria textilă. Datorită performanțelor deosebite ale programului, el este utilizat nu doar de firmele care folosesc întregul pachet software Gemini, ci și de firmele care utilizează alte sisteme CAD, care nu au în dotare module de optimizare automată a încadrărilor. El este bazat pe o tehnologie de cel mai înalt nivel, înglobând algoritmi de încadrare ce furnizează rezultate excelente din punct de vedere al timpului necesar și al eficienței obținute. Gemini Nest Expert poate trimite încadrările optimizate direct către plotter sau mașina de tăiat automată, sau poate exporta rezultatul în format DXF pentru a fi preluat în alte aplicații CAD.

Daca acceptăm ca o stare de fapt ideea civilizației informatice la a cărei apariție în lume suntem martori, atunci trebuie admis și faptul că purtătorii acestei civilizații, cei care au menirea de a o dezvolta și de a o duce mai departe se află acum în bănci, în săli de clasă și că acestora trebuie să li se asigure o formare și educare în spiritul atragerii la lucru a celei mai de preț, nepuizabile și neconsumabile resurse de care dispune omenirea – *informația*.

Gemini Pattern Editor - este programul informatic cel mai important din sistemul Gemini. Cu ajutorul lui se proiectează tiparele, se fac gradările produselor, se verifică dacă produsul corespunde dimensional cu specificațiile și dacă piesele se potrivesc perfect între ele pentru a putea fi cusute. Tot cu ajutorul programului Gemini Pattern Editor se digitizează șabloanele pentru a fi introduse în calculator și se pot importa modelele trimise de clienți.

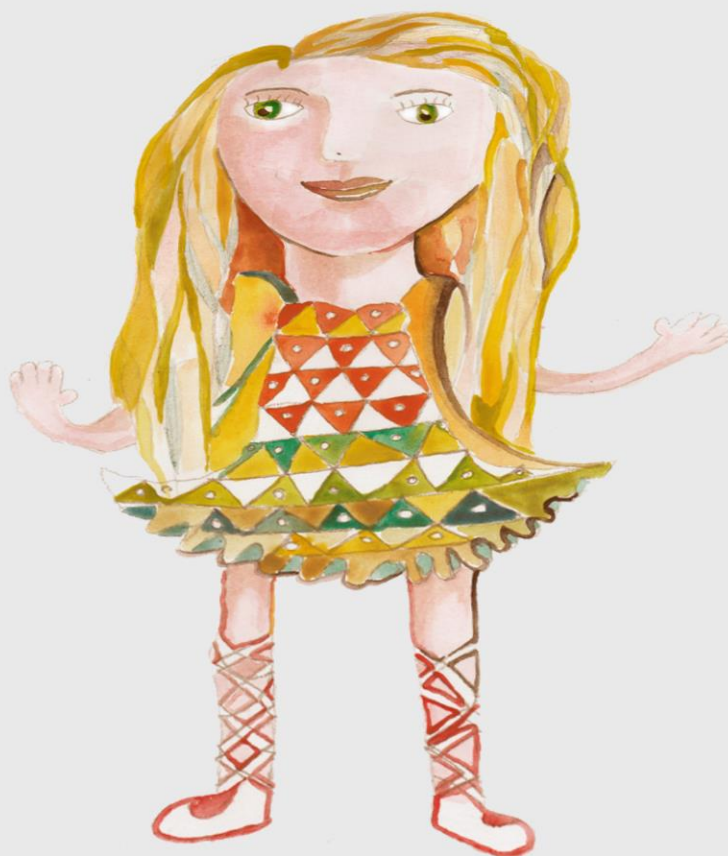
Contribuie la formarea de priceperi și deprinderi în utilizarea unui program modern de proiectare a tiparelor, la educarea gândirii creative, a imaginației și a originalității elevilor. Se creează cadrul favorabil pentru a sensibiliza elevii cu privire la confecționarea modernă a diferitelor modele de îmbracaminte.

BIBLIOGRAFIE:

Erich Gamma Richard Helm r. Johnson J. Vlissides; Design Patterns, Sabloane de proiectare, Editura Teora, București, 2006.

**** , Manual de utilizare rev 3.0, Gemini Pattern Editor, © 2007 Venus Technologies Provider ITN 0012, rev 01.2007

PARTICULARITĂȚI ALE EDUCAȚIEI LA DISTANȚĂ

Prof. Iacobescu Raluca Silvia - Colegiul Național Pedagogic „Regina Maria” Deva

Învățământul la distanță este un proces de învățare care se bazează pe resurse multimedia și care permite uneia sau mai multor persoane să se formeze pornind de la calculatorul propriu.

Suporturile multimedia pot combina text, grafică plană sau spațială, sunet, imagine, animație și chiar resurse video (videoclip). Aceste suporturi revoluționează abordarea pedagogică și metodică prin interactivitatea produsului educațional. Elevul își poate însuși cunoștințele prezentate în ritmul sau propriu. El este pilotul formării sale.

Avantaje ale învățământului la distanță:

- + Formarea este „deschisă” oricărei persoane, indiferent de vârstă, nivel de pregătire, categorie socio-profesională, etc.
- + Accesul la informații și manipularea acestora se face fără restricții impuse de distanță.
- + Favorizează creativitatea și descoperirea de noi interpretări, nuanțe și entități, noile tehnologii: calculator, sisteme multimedia, Internet.
- + Facilitează formarea locală, fără deplasări ceea ce favorizează un câștig de timp, o economie financiară și condiții optime de formare (de exemplu acasă). Acest avantaj se poate folosi de persoanele cu handicap.
- + Un formator se poate adresa unui număr însemnat de elevi, asigurând o relație individualizată cu fiecare dintre ei.
- + Permite o reducere sensibilă a costurilor față de formarea ce reclamă prezența, cheltuielile de transport și cazare sunt suprimate, timpul individual de învățare este redus prin dirijarea studiului către aspectele de aprofundat. Formatorul are acum un rol de îndrumare, de acordare de asistență la programul de învățare.
- + Cei implicați în studiu beneficiază de cunoștințele și experiența formatorilor de notorietate internațională, pe care nu-i pot întâlni în mod direct.
- + Asigură autonomia formării: elevul alege condițiile de spațiu și timp. Permite alegerea temelor dorite, planificarea cursurilor dorite în concordanța cu nivelul actual de pregătire, asigurându-se o mai bună asimilare a cunoștințelor și o adaptare a evoluției formării la capacitatea de înțelegere a elevului.

- + Se bazează pe soluții multimedia interactive ce solicită atenția elevului și stimulează capacitatea de înțelegere și interpretare. Simulările, testele de auto-evaluare (produse soft asociate expunerilor de cunoștințe), schimburile de mesaje plasează elevul în centrul formării sale și îl mențin mereu activ. Eficiența formării depinde de dorința lui de asimilare.
- + Sprijină sentimentul de libertate și încredere în sine, prin lipsa condițiilor de intimidare și jena față de colegi și profesor.
- + Dă o soluție creșterii numărului de solicitări al celor ce vor să învețe în spații de învățământ devenite neîncăpătoare cu număr de formatori ce nu poate face față cererii.
- + Informațiile de interes culese de pe internet pot reprezenta noutăți în domeniu, și pot fi accesate oriunde în lume.

Totuși, aceasta nu constituie o soluție miraculoasă. Se poate folosi pe termen scurt și dacă soluția este de calitate din punct de vedere pedagogic.

Particularități ale educației la distanță

Educația la distanță, cuprinde diferite modalități de desfășurare și tehnologii (corespondență/ tipărituri, audio, video, computer) de furnizare a instrucției, ce presupune depărtarea fizică a actorilor educației (profesor-student) care resimt aceasta distanță și încearcă să osuplinească prin diverse strategii de încurajare a interacțiunii dintre profesor-elev, elev-elev, elev-conținut de studiat, și care conduce, în mod paradoxal la o relație mult mai personalizată decât în educația tradițională (față-n față), prin schimbul de mesaje și documente spre studiu sau răspunsuri la sarcini solicitate.

Elementele definitorii ale educației la distanță ar fi:

- ❖ separarea dintre profesor și cel care învață pe majoritatea duratei procesului de instrucție;
- ❖ folosirea mass-media (în scopuri educaționale) pentru a pune în legătură pe elev cu profesorul și ca suport de transmitere a conținutului cursului.
- ❖ asigurarea unei comunicări în dublu sens între profesor și părinte sau agentul educației și cel ce învață.

Factorii implicați în instruirea la distanță

a) Resursele umane:

- elevii : cu motivația, pregătirea lor anterioară și capacitățile lor;
- unitatea de învățământ : cadrul didactic care trebuie să dezvolte o înțelegere a caracteristicilor și a nevoilor elevilor, să-și adapteze stilul de predare, să știe să folosească tehnologia, să știe să faciliteze învățarea, dar să fie și un furnizor de informație.

b) Suportul tehnologic: tehnologiile selectate pe baza unui raport convenabil între nevoi și cost.

c) Managementul programului ce răspunde nevoilor elevilor și asigură resursele necesare, echipamentul adecvat și serviciile de sprijin pentru elevi.

d) Servicii manageriale ce se ocupă de integrarea educației la distanță în curriculum, dezvoltarea facultății, asigurarea condițiilor rezolvării sarcinilor date de instructor, remunerarea personalului, evaluarea programului dezvoltarea instrucțională, crearea de noi facilități și îmbunătățirea calității actului educațional.

Instruirea la distanță, apărută ca urmare a dezvoltării tehnologiei informației și comunicațiilor, este o oportunitate în plus oferită celor care vor să se formeze continuu. Excluză educația clasică, în care se folosesc obiecte reale ca sursă de informație, ci îi adaugă resursele virtuale (documente în format electronic pe internet sau alte suporturi de informație folosite pe calculatorul personal).

În această etapă, prin folosirea TIC-urilor, cunoștințele nu mai sunt monopolul profesorului, informația poate fi găsită și independent de profesor, devenind un al treilea actor al procesului de învățare (actori: profesori/elevi ; cunoștințe/știință). Actualmente, aportul profesorului ei este fundamental metodologic, el trebuie să îndrume, să știe ce să ceară proiectantului de soft educațional, să se adapteze la nou.

Atribuțiile și responsabilitățile practicienilor educației la distanță se împart în funcție de poziția pe care o ocupă acestia în cadrul unui program particular de educație mediată de tehnologii. Viziunea proprie pe care o instituție de învățământ deschis și la distanță o are despre această formă alternativă poate dimensiona diferit rolurile, iar numărul personalului implicat este cerut de nevoile de pregătire.

BIBLIOGRAFIE

1. A. Adascalitei, Instruire asistată de calculator. Didactica informatică, Editura Polirom, București, 2007;
2. M. Stoica – Sinteze de pedagogie și psihologie, Editura Universitaria, Craiova, 2006;
3. www.referate.ro

ROLUL EDUCAȚIEI FIZICE ȘI SPORTULUI ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL UNIVERSITAR.

LECTOR UNIV. DR. CRISTIAN ILIONI, UNIVERSITATEA DIN PETROȘANI

INTRODUCERE

Educația fizică și Sport este disciplina din programa universitară care poate ajuta în diferite moduri la educarea și formarea studenților, contribuind astfel la dezvoltarea personală și profesională a acestora. Pentru foarte multă vreme, sportul a fost privit ca o modalitate de a rămâne sănătos și în formă, dar importanța acestuia depășește cu mult granițele acestor beneficii.

Studiile au arătat că exercițiile fizice măresc fluxul de sânge către creier și ajută corpul să construiască mai multe conexiuni între nervi, ducând la creșterea concentrației, creșterea memoriei, stimularea creativității și abilității de rezolvare a problemelor, precum și de detoxifiere prin punerea în mișcare a sistemului limfatic. Pe scurt, practicarea sportului te ajută să-ți dezvolți creierul și îl face să funcționeze mai bine

În plus, practicarea sportului predă lecții de viață mult mai importante precum disciplină, responsabilitate, încredere în sine, responsabilitate și muncă în echipă.

OBIECTIVE

Prin intermediul acestui referat doresc să ofer o imagine mai atrăgătoare materiei Educație Fizică și Sport în cadrul studiilor Universitare. În același timp vreau să prezint informații care pot fi benefice pentru cititor și poate chiar să îl îndrume pe acesta înspre practicarea unui tip de sport pe parcursul duratei studiilor sale Universitare.

EDUCAȚIA FIZICĂ ȘI SPORTUL ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL SUPERIOR

După cum am menționat deja, educația fizică este disciplina care poate contribui în diferite moduri la dezvoltarea personală, profesională și psiho-socială a studentului. Aceasta reprezintă o componentă a educației exprimată printr-un tip de activitate motrică desfășurată sub anumite reguli de organizare, care urmărește creșterea potențialului biomotric și psihic al studentului. Sportul educă anumite calități de bază ale studentului precum: curajul, ambiția, perseverența, reziliența la rușine și/sau incomfort, lucrul în echipă, fairplay-ul și în același timp îmbunătățește și formează pe termen lung relații sociale strânse între persoanele participante la acțiune. Din punct de vedere psiho-social, sportul este un instrument puternic care aduce oamenii împreună și creează un sentiment de comunitate. Dezvoltă conexiuni care leagă oameni din toate categoriile sociale și oferă în același timp un sentiment de apartenență și confort.

În plus, exercițiul fizic este o modalitate excelentă pentru student de a evada din rutina stresantă a studiului universitar, unde este vorba despre: vorbit în public, teme, prezentări, proiecte de grup, examene.

Concluzii

Concluzionând cele enunțate mai sus, putem spune că practicarea sportului la facultate are unele beneficii serioase. Pe lângă faptul că este doar distractiv, sportul te poate ajuta să ai performanțe mai bune la școală, să te relaxezi mai mult și să îți faci mai puține griji, să faci față contracărărilor, să te integrezi mai ușor în diferite medii sociale și să-ți faci prieteni mai ușor, să lucrezi mai bine cu ceilalți și să-ți crești nivelul de energie - toate acestea te ajută să-ți echilibrezi într-un mod armonios activitățile academice cu tot ceea ce se întâmplă în viața ta.

Bibliografie

1. ACSINTE M., *Importanța educației Fizice și Sportului în viața de zi cu zi* contextul actual, Colegiul Național „A.T.Laurian” Botoșani,
2. CHIROIU M., *Importanța sportului pentru elevi și studenți*,
3. VOICU, A., V., (1998) “Managementul organizațiilor și activităților sportive”, Cluj Napoca, Editura Risoprint.
4. Voicu, S., (2002), *Managementul sportului*, Editura Mirton, Timișoara.

SKI-UL ȘI SPORTURILE DE IARNĂ - METODE ATRACTIVE DE CĂLIRE A ORGANISMULUI ȘI DE DEZVOLTARE FIZICĂ A OMULUI

LECTOR UNIV. DR. CRISTIAN ILIONI, UNIVERSITATEA DIN PETROȘANI

INTRODUCERE

Activitatea fizică, sănătatea și calitatea vieții sunt strâns corelate. Organismul uman a fost conceput pentru a se mișca; prin urmare, are nevoie de activitate fizică regulată pentru o funcționare optimă și pentru evitarea bolilor.

Activitatea fizică este definită în general drept „orice mișcare a corpului asociată cu contracție musculară care crește consumul de energie peste nivelul de repaus”. Definiția generală include toate contextele activității fizice.

Ca o consecință a activității fizice regulate, în organismul uman au loc modificări morfologice și funcționale, care pot preveni sau întârzia apariția anumitor boli și crește capacitatea de efort fizic.

În prezent, există elemente suficiente care atestă faptul că cei care duc o viață activă din punct de vedere fizic pot obține o serie de efecte benefice pentru sănătate, printre care se numără:

- ✚ Risc redus de boli cardiovasculare.
- ✚ Prevenirea și/sau întârzierea dezvoltării hipertensiunii arteriale și un control mai mare al tensiunii arteriale la persoane care suferă de hipertensiune arterială.
- ✚ Funcție cardio-pulmonară adecvată.
- ✚ Menținerea funcțiilor metabolice și o incidență scăzută a diabetului de tip II.

Dintre sporturile de iarnă, schiul este disciplina cea mai îndrăgită de tineret datorită cadrului natural în care se practică și satisfacțiilor ce le oferă acelor care reușesc să-i stăpânească tehnica.

OBIECTIVE

Scopul lucrării este de a evidenția importanța sportului în viața de zi cu zi și tot odată factorii care îmbunătățesc viața omului prin procesul de adaptarea la mediul înconjurător.

Omul trebuie să se adapteze permanent la condițiile de mediu. Capacitatea de adaptare este diferită în funcție de modul de viață, vârstă, sex, de interesul pentru activitatea de călire în diferite perioade ale vieții.

Creșterea calității rezistenței organismului la factorii de mediu externi se face într-un anumit mod pentru a se putea crea reflexe puternice de apărare la acești factori de mediu.

Călirea este metoda prin care se folosesc factorii naturali; după anumite

principii și reguli se realizează mărirea rezistenței generale a organismului față de variațiile bruște ale factorilor mediului extern și față de îmbolnăviri.

Această metodă combinată cu exercițiile fizice în aer liber duce la creșterea accentuată a rezistenței generale a organismului.

Pentru sportivi călirea capătă o importanță deosebită deoarece antrenamentele și competițiile se desfășoară în condiții de mediu diferite, uneori extreme. Randament maxim dau numai sportivii de performanță cu un grad înalt de călire.

PREZENTAREA TEMEI

Beneficiile practicării schiului atât pentru sănătatea fizică cât și pentru sănătatea mintală.

Este un excelent antrenament cardio.

Schiul accelerează ritmul inimii și crește fluxul sanguin, astfel că reprezintă un exercițiu cardio de minune, care te ajută să îți menții sănătatea cardiovasculară.

Dezvoltă flexibilitatea

Schiatul îmbunătățește flexibilitatea articulațiilor și previne apariția durerilor articulare, specifice persoanelor care stau mult pe scaun și nu fac destulă mișcare.

Tonifică musculatura întregului corp.

Încordarea abdomenului pentru menținerea echilibrului pe schiuri ajută la tonifierea și chiar întărirea musculaturii acestei zone. Chiar dacă ești începătoare sau expertă în schiat, beneficiile sunt numeroase: circulația sângelui este îmbunătățită, oxigenul și nutrimentele sunt transportate eficient în toate țesuturile iar musculatura este „lucrată” în întregime (mai ales partea interioară și cea exterioară a coapselor, mușchii fesieri etc.). De asemenea, schiatul ajută la dezvoltarea musculaturii brațelor.

CONCLUZII

Sportul este benefic pentru corp atât pentru dezvoltarea fizică cât și pentru cea mintală;

Oamenii care duc o viață activă din punct de vedere fizic pot obține efecte benefice pentru sănătate;

Călirea organismului aplicată corect și continuu aduce beneficii remarcabile în dobândirea imunității la stres și efort;

Practicarea schi-ului oferă corpului o grămadă de beneficii pentru o dezvoltare armonioasă;

BIBLIOGRAFIE

ENE-VOICULESCU c., BAZELE TEORETICE ȘI METODICE ALE PREDĂRII SCHIULUI; TEHNOPRESS IAȘI – 2005;

CEBAN I., FACTORII DE CĂLIRE A ORGANISMULUI;

CONSTANTINESCU, M. (2009). MARKETING SPORTIV: DE LA O ABORDARE TRANZACȚIONALĂ LA O PERSPECTIVĂ RELAȚIONALĂ. BUCUREȘTI: EDITURA ASE.

ÎNVĂȚAREA PERMANENTĂ-PRIORITATE A ÎNVĂȚĂMÂNTULUI

Prof. Ilioni Cristina-Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani

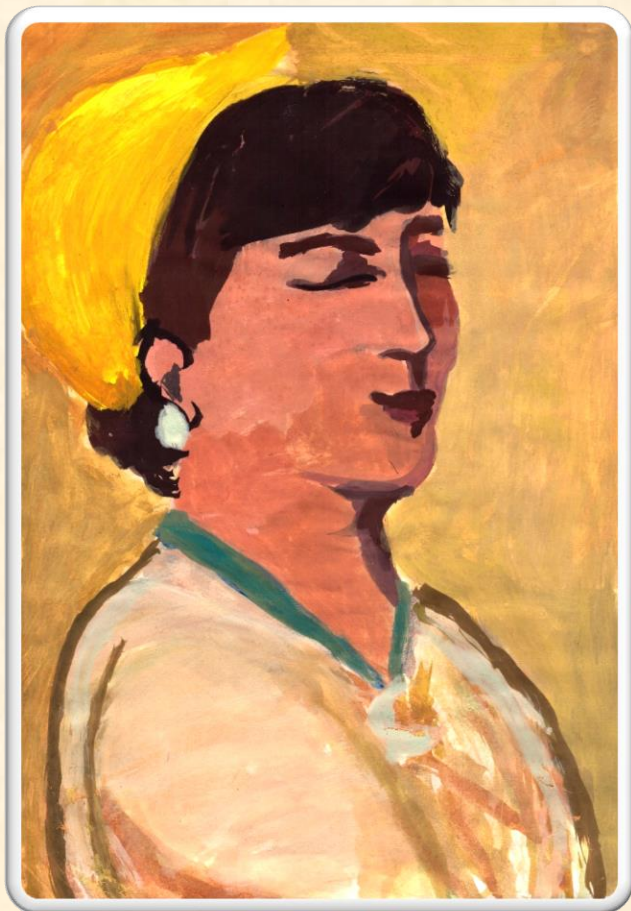
Omul este ființa care se perfecționează în mod constant. Într-o societate aflată în continuă schimbare, învățarea permanentă este o condiție necesară pentru adaptarea la cerințele profesionale, sociale, economice și informaționale ale ariei de activitate în care evoluează specialiștii din fiecare domeniu. Educația pe tot parcursul vieții (life long learning) a devenit o prioritate a sistemelor de învățământ la nivel global. Chiar dacă rolul educației de bază, formale, rămâne esențial, învățarea permanentă, împreună cu educația nonformală vin să personalizeze și să dezvolte aptitudini cât mai aproape de cerințele pieței și societății, pe de o parte, și de priceperea și sufletul celui care învață, pe de altă parte. Pentru asigurarea unei pregătiri psihologice și pedagogice, didactice și practice de înaltă calitate, personalul didactic implicat în asigurarea calității în învățământ trebuie să-și adapteze cunoștințelor asimilate la cerințele noilor sisteme conceptuale de educație,

întrucât ceea ce se urmărește este realizarea unui învățământ formativ, modern, centrat pe elevi și orientat pragmatic spre nevoile reale ale școlii românești, în contextul integrării europene.

Astfel, un profesor bun trebuie să se informeze cu privire la noutățile din domeniu, trebuie să țină cont de clasa de elevi la care predă, să-și adapteze demersul didactic la potențialul lor (dacă nu se adaptează conținutul la potențialul elevilor, riscul este să se propună ori un efort prea mic ori o suprasolicitare intelectuală și atitudinală; în oricare dintre cele două situații, actul educațional nu își atinge ținta – predare – învățare – evaluare conform standardelor). Dacă se are în vedere acest demers didactic, atunci unele dintre rezultatele actului educațional înseamnă chiar reușită pentru viitorii adulți, actualii elevi.

Un profesor bun este mai ales un partener de învățare, nu o autoritate a cărei menire este să predea adevărul absolut, să își arate superioritatea și să impună respectul cu forța prin prelegeri despre elevii obedienți de altădată. Acesta trebuie să observe fiecare elev, să-i depisteze lacunele și să-l ajute să recupereze ceea ce a pierdut. Este un efort major și totodată o necesitate ca profesorii să gestioneze fiecare individ dintr-o clasă și să se adapteze stilului său de învățare, să înțeleagă contextul social în care acesta trăiește și se dezvoltă, să îi accepte individualitatea și să îl ajute să devină cea mai bună variantă a sa, fără să îl judece, fără să îl compare, laudând și sărbătorind în mod constant greșeala, curiozitatea, progresul și mai ales procesul prin care acesta se definește.

Așadar, un profesor bun se detașează de disciplina pe care o predă, de rezultatele pe care elevii săi le au, de abilitățile lor și chiar de atitudinea și interesul lor față de acea materie și descoperă omul din spatele elevului, cu motivațiile, calitățile și contextul în care acesta trăiește.

PARTENERIATUL EDUCATIV ȘCOALĂ-FAMILIE - UN SUCCES AL PROCESULUI EDUCAȚIONAL

**Prof consilier școlar IOZSA DIANA VICTORINA -
CJRAE Hunedoara locație Școala Gimnazială „
I.G.DUCA” PETROȘANI**

Reforma învățământului aduce o schimbare semnificativă în ceea ce privește relația cadrului didactic cu ceilalți factori implicați în educarea elevului, îndeosebi cu familia. Poziția familiei este aceea de partener într-un proces de dezvoltare, de conturare a drumului și rolului social pe care îl va alege copilul.

Familia are dreptul de a se implica în alegerea ofertei educaționale, a carierei de mai târziu, dar și obligația de a urmări și sprijini eforturile copilului și ale școlii.

Expresia parteneriat cu familia nu înseamnă doar o altă denumire a unei relații mai vechi în care familia era informată periodic ori la cerere, asupra evoluției copilului în activitatea școlară. Este vorba de o schimbare de statut a familiei în raport cu școala. Familiei îi revin acum mai multe drepturi – pe care noi trebuie să-i ajutăm, să-i conștientizăm și să beneficieze de ele – dar și sarcini sporite. Schimbările în plan socio-economic exprimă necesitatea reală a colaborării între școală și familie atât în rezolvarea unor sarcini de susținere materială, precum și în cooperarea în alegerea programelor de instruire și educare (curriculum la decizia școlii), pentru cunoașterea personalității copiilor, pentru orientarea școlară și profesională.

Parteneriatul cu familia înseamnă și o reconsiderare a atitudinii cadrului didactic față de aceasta. Îndatoririle cadrului didactic față de familie sunt: mai multă transparență, acceptarea observațiilor pertinente și promovarea sugestiilor privind obiectivele și prioritățile educaționale, informarea corectă și operativă. Familia are cea mai mare influență asupra copilului, iar trăirile afective reprezintă suportul absolut necesar susținerii efortului de învățare.

Rolul părinților față de copilul devenit elev se schimbă. Părinții au nevoie de instruire în ceea ce privește modul de urmărire al îndeplinirii sarcinilor școlare și controlul conduitei copilului. Sunt părinți care intervin în activitatea de învățare a copilului în mod necorespunzător, fie având tendința de a se substitui copilului în efectuarea unor teme, prin alte metode decât cele indicate, fie manifestând exigențe nerealiste față de acesta.

Mulți părinți socotesc că vârsta de 6–7 ani, când copiii lor calcă pentru prima oară pragul școlii, este o etapă în care rolul lor în educația copiilor scade foarte mult dacă nu chiar dispare. Dimpotrivă, acum rolul lor se dublează: acasă trebuie să creeze un mediu de încredere, echilibrat, în care copilul să se manifeste neîngrădit, iar în relația cu școala pot colabora cu alți membri ai comunității școlare pentru a crea un climat care sprijină învățarea, atât în școală cât și în afara ei.

Cercetările arată că în programele în care părinții sunt implicați, elevii au performanțe mai mari la școală decât aceleași programe, dar în care părinții nu sunt implicați.

Gradul de implicare a părinților în viața școlară a copiilor lor influențează și rezultatele acestora, în sens pozitiv: cu cât părinții colaborează mai bine cu școala, cu atât notele copiilor sunt mai mari. Educația nu este un proces de care este responsabilă în mod exclusiv școala, dar nici părinții; este un proces al cărui succes depinde de colaborarea dintre cele două părți implicate.

Sunt situații în care apar bariere de comunicare între cadre didactice și părinți, fie din lipsa de experiență, fie din lipsa spiritului de echipă. Pentru binele copilului este recomandabil ca, fie prin efortul părinților, fie prin cel al cadrelor didactice, astfel de bariere să fie îndepărtate. În multe cazuri profesorii cred că părinții nu acordă suficientă atenție copiilor lor sau părinții consideră că profesorii sunt prea distanți și nu se implică suficient.

Comunicarea eficientă dintre profesori și părinți se reflectă în dezvoltarea copiilor. Responsabilitatea educației și dezvoltării copiilor trebuie asumată în echipă: școală – familie. Implicarea părinților ar putea aduce următoarele beneficii:

- ✚ Crește stima de sine a copiilor
- ✚ Îmbunătățește relația părinte – copil
- ✚ Părinții înțeleg mai bine ce se întâmplă la școală
- ✚ Elevii au calitative/ note mai mari

- ✚ Elevii învață mai mult, indiferent de nivelul socio-economic, etnie sau de nivelul de educație al părinților
- ✚ Au mai puține absențe
- ✚ Își fac mai conștiincios temele acasă
- ✚ Copiii și părinții dezvoltă atitudini pozitive față de școală
- ✚ Profesorii au așteptări mai mari de la elevii ai căror părinți colaborează
- ✚ Scade riscul consumului de alcool și al violenței

Câștigurile nu sunt evidente numai în primii ani de școală, ci sunt semnificative, indiferent de vârstă sau de studiu

Elevii se vor adapta mai ușor la schimbările din clasa a V-a, a IX-a. Elevii vor fi capabili să-și stabilească planuri realiste privind viitorul lor

În ciuda acestor beneficii, părinții nu găsesc întotdeauna timp și energie pentru a colabora cu școala la care învață copiii lor. Pentru unii părinți, mersul la școală încă mai este o experiență inconfortabilă.

Crearea unui mediu adecvat de învățare este sarcina familiei și a școlii în egală măsură. Copilul are sarcini de învățare diverse: unele sunt îndeplinite acasă, altele la școală, ceea ce asigură un grad similar de importanță atât profesorilor și școlii în ansamblu, cât și părinților și mediului familial. Implicarea părinților poate preveni sau elimina dificultăți inerente în viața unei școli. Împreună, părinții, copiii și profesorii pot face din școală un loc plăcut pentru toți cei implicați în procesul educativ, un mediu bazat pe încredere, comunicare, respect și flexibilitate.

Așteptările părinților și atitudinile lor privind educația copilului sunt la fel de importante ca și activitățile desfășurate de cadrele didactice. Cei mai mulți părinți doresc să fie implicați în educația copiilor, dar mulți nu știu cum să devină implicați. Cei mai mulți profesori simt că implicarea părinților este esențială, dar mulți nu știu cum să facă acest lucru. Școala are nevoie să încurajeze și să promoveze implicarea părinților ca parteneri.

Educația este o acțiune la care își dau concursul școala, familia, întreaga societate, iar colaborarea este absolut necesară. Școala trebuie să colaboreze cu familia în domeniul învățării elevului, în domeniul comportamentului, în domeniul dezvoltării fizice, intelectuale, morale

și estetice, în domeniul deprinderilor și priceperilor de muncă, igienico-sanitare, în domeniul activităților libere, angajării copilului în diferite domenii de activitate în afară de clasă și școală.

La ședințele cu părinții am dezbătut pe larg modul cum își pot ajuta copiii în învățarea lecțiilor precum și în controlul temelor pentru acasă. Părinții trebuie să cunoască modul în care se controlează și cum poate fi ajutat copilul în cazul în care întâmpină unele greutăți în realizarea lor.

Părinții trebuie să cunoască felul în care elevul se comportă față de cadrele didactice și față de colegii de clasă, dacă purtarea lui pe stradă și în alte locuri este corespunzătoare.

Școala și cadrele didactice nu poate suplini cu totul lipsa de preocupare a unui părinte. Efortul educativ își găsește eficiența atunci când între cei doi factori, școală și familie există o conlucrare în interesul comun al educării copilului.

Din experiența celor 26 ani la catedră am întâlnit diferite feluri de părinți care „se mândresc” cu atitudinea severă față de copii (copilul plângea când lua calificativul Suficient sau Bine sau note de 6-7, spunând că va fi bătut sau certat), „familii severe”, „familii permissive”, familii în care toți se învârt în jurul poftelor copilului. În nici unul dintre cazurile enumerate mai sus nu se realizează o educație sănătoasă. Mediul influențează, iar educația acționează nu însă independent ci corelativ. Din diferite chestionare administrate în diverse perioade ale anului școlar mi-am dat seama ce fel de fel de părinți interesați sau nu de școală și de viitorul copilului său. Am reușit să cunosc atmosfera și climatul educativ din familie, structura familiei, condițiile materiale, comportamentul părinților față de elevi, dezvoltarea fizică, starea sănătății și dezvoltarea psihică. Punctajul obținut după interpretarea răspunsurilor m-a ajutat să trag concluzia că există o relație fructuoasă între școală și familie cu unii părinți, dar și o relație bună, care poate și trebuie îmbunătățită cu cealaltă parte a lor.

Noi cadrele didactice, trebuie să fim deschiși spre trebuința de a afla, de a cunoaște, pentru a le cultiva atașamentul față de școală și învățătură, dragostea și interesul pentru cunoaștere. Educația este un proces al vieții și nu o pregătire pentru viață.

Cred că, școala trebuie să reprezinte viața actuală, viață tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia sa, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă.” (John Dewey) . Părinții trebuie conștientizați, că singura investiție de valoare pe care o familie o poate face pentru copil este investiția pentru mintea și sufletul acestuia.

Bibliografie:

- Ciohondaru E., 2004 „Succesul relației dintre părinți și copii, acasă și la școală”, Humanitas, București, 2004
Stănciulescu, E., Sociologia educației familiale, Ed. Polirom, Iași, 2003;
Sterm, H.H., Educația părinților în lume, Institutul pentru Educație al UNESCO, E.D.P., București, 1972;
Vrasmas, E., Educația și consilierea părinților, Ed. Aramis, București, 2004

EVALUAREA ÎN ALTERNATIVA EDUCAȚIONALĂ STEP BY STEP

prof. înv. primar Irofti Adriana Mihaela Școala Gimnazială I.D. Sîrbu Petrila

În sistemul tradițional de învățământ, evaluarea activității elevilor se realizează prin probe orale, probe scrise, probe practice și teste standardizate, dovedind prin note progresul elevilor. Spre deosebire de acest sistem, în alternativa educațională Step by Step, evaluarea activității elevilor se face în mod continuu, asigurând o imagine clară, corectă și reprezentativă a capacităților elevilor prin utilizarea instrumentelor specifice de evaluare, fără note sau calificative, în conformitate cu metodologia alternativei educaționale Step by Step.

Conform modelului de Program Step by Step pentru învățământul primar, evaluarea trebuie să se bazeze pe

următoarele premise:

- + evaluarea trebuie să stimuleze acumularea de cunoștințe, înțelegerea și încrederea copilului în sine;
- + trebuie să se axeze pe obiective importante și să implice multiple surse de informații;
- + evaluarea trebuie să sprijine și să informeze asupra practicilor de instruire conforme gradului de dezvoltare a copilului;
- + părinții și elevii sunt parteneri de bază în procesul de evaluare.

Instrumentele specifice de evaluare sunt: portofoliul/mapa, centrele de activitate, Scaunul Autorului, caietul de evaluare, expunerea lucrărilor, corespondența scrisă către părinți.

Portofoliul/mapa reprezintă totalitatea lucrărilor realizate de elev și reprezintă un document. Aceste lucrări oferă posibilitatea observării evoluției copiilor și pot fi prezentate părinților și persoanelor autorizate.

Prin activitatea la centre, elevii rezolvă sarcinile de lucru specifice centrului respectiv. După rezolvarea sarcinilor de lucru, se discută cu fiecare elev felul în care acestea au fost rezolvate, se corectează eventualele greșeli, se dau explicații suplimentare.

Un alt instrument de evaluare în alternativa Step by step este Scaunul Autorului. Elevii prezintă colegilor rezolvarea sarcinilor de lucru, apoi urmează analiza și comentariile colegilor și cadrului didactic. Acest tip de exercițiu vine în sprijinul elevilor deoarece îi determină să-și aprecieze corect atât propria muncă, cât și a colegilor.

Caietul de evaluare este documentul care înlocuiește tradiționalul catalog. În acesta se regăsesc toate competențele achiziționate de elev, fără folosirea calificativelor.

Corespondența scrisă către părinți determină formarea unei imagini de ansamblu a direcției în care se îndreaptă activitatea de învățare a elevilor. Aceste scrisori se transmit periodic, săptămânal sau lunar.

Evaluarea în alternativa Step by Step dispune de tehnici variate și permite cadrelor didactice să prezinte progresul copiilor, de o manieră detaliată și transparentă, atât părinților cât și altor persoane interesate.

Bibliografie:

Kate Burke Walsh, *Crearea claselor orientate după necesitățile copiilor de 8, 9, 10 ani*, Iași, Cermi, 1999.

ICOS - *Organizarea interdisciplinară a ofertelor de învățare pentru formarea competențelor cheie la școlarii mici*, Suport de curs.

PROCESELE EDUCATIVE FAMILIALE

Prof. Ititesc Oana Loredana - Școala Gimnazială „I.G.Duca”Petroșani

Prima sarcină a părinților este să recunoască caracterele diferite ale copiilor lor. De asemenea, ei trebuie să conștientizeze și rolul pe care îl joacă propriul caracter în modul de educare a copilului.

Procesele educative familiale sunt nu simple intervenții educative ale părinților sau altor categorii de adulți, ci interacțiuni între părinți și copii sau mai exact, interacțiuni în rețea între copil și agenții săi educativi.

Părinții aduc cu ei comportamentul sau stilul de relații cu copilul, cu care au fost confrunțați în propria lor copilărie. Combinarea influenței familiei și societății în efortul de educare al copiilor are efecte benefice. Familia poate influența copilul pe multe căi, rezultatele disfuncției familiale situându-se undeva între cei doi poli opuși: *hiperprotecție* sau *neglijare*. Pentru o bună armonizare a relațiilor intrafamiliale trebuie avute în vedere diferențele de temperament între părinți și copii, modul de a reacționa al copilului, stilul parental de impunere a autorității și disciplinei, valorile acceptate și transmise copilului.

Pe plan educativ, exemplul urmărește ca principiile și normele să fie înțelese și totodată acestea să determine atitudinile și să ducă la formarea deprinderilor. Acest lucru se obține prin exercițiu și convingere care se alătură elementului afectiv, ca elemente constituante absolut necesare.

Valoarea și importanța exemplelor furnizate de membrii familiei este imensă în raport cu cele furnizate de celelalte medii cu care copilul vine în contact. Influența educativă a familiei este mai puternică cu ajutorul exemplelor, cu cât copilul este mai atașat afectiv de membrii acesteia și cu cât unitatea familiei este mai puternică. Influența educativă a părinților se exercită prin comportarea, reacțiile și atitudinile lor de zi cu zi.

Indiferent de vârsta la care se oferă, exemplul poate fi folosit ca metodă de educare la nivelul familiei în vederea formării personalității pe toate laturile sale: intelectuală, morală, fizică, estetică, profesională, cetățenească. Cel care exercită autoritatea trebuie să dea dovadă de simțul măsurii și să fie constant în decizii.

Tipurile de interacțiune părinți-copii se pot clasifica în funcție de două mari criterii: *relația autoritate-liberalism* (constrângere-permisivitate) și *relația dragoste-ostilitate* (atașament-respingere).

Baumrind și Black, 1967 au arătat că două dimensiuni sunt prevalente în comportamentul părinților, și anume, *dimensiunea controlului* sau al cerințelor și *responsivitatea*. Din combinația controlului și responsivității reies patru **tipuri de părinți**:

- *autoritari* - caracterizați de fermitate constantă, care dezvoltă la copiii lor bune competențe cognitive; aceștia fixează expectanțe foarte înalte copiilor lor, dar întăresc comportamentele pozitive ale copiilor și penalizează lipsa de obediență dacă era necesar;
- *autoritari cu solicitarea supunerii necondiționate* – acești părinți sunt solicitanți, cer foarte mult de la copiii lor, dar ei valorizează puternic, în primul rând, conformismul copiilor și obediența; aceasta îi face neresponsivi față de copiii lor, ba chiar reiectivi când copiii exprimă opinii ce vin în contradictoriu cu ale lor și, în consecință, apare lipsa de comunicare între părinți și copii; părinții de acest tip recurg la pedeapsă și măsuri în forță pentru a înfrânge voința copilului;
- *permisivi* – sunt părinți grijulii, comunicativi și toleranți, dar ei evită impunerea autorității sau impunerea oricărui tip de control; ei sunt foarte toleranți și permit copiilor să-și urmeze aproape toate deciziile proprii;
- *indiferenți* - părinții indiferenți sunt cei ce dezvoltă un comportament indiferent, combinat cu unul reiectiv; aceștia sunt slab atașați de rolul lor parental și neconvingători în încercarea lor de a face copiii să se conformeze cerințelor.

Ațiunea educațională se află ea însăși într-un proces de continuă perfecționare, fapt care se răsfrânge în mod inevitabil și asupra dezvoltării prin amplificarea rolului ei în direcția constituirii unor structuri psihice capabile să răspundă unor solicitări și cerințe tot mai mari din partea societății.

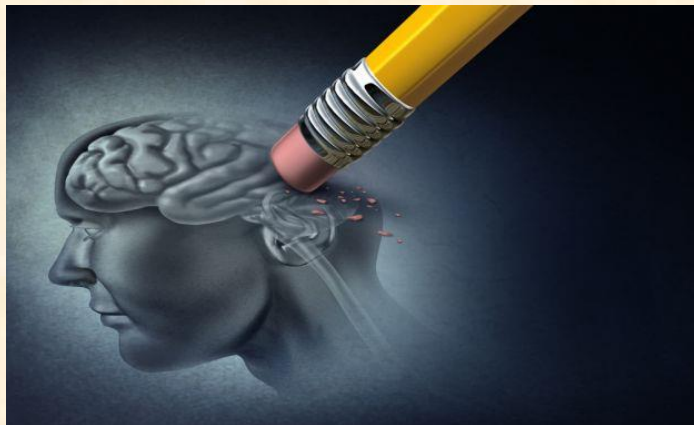
Bibliografie:

1. Albu, E., (2007), **Psihologia vârstelor**, note de curs, Universitatea „Petru Maior”, Târgu-Mureș, Departamentul I.F.R.D
2. Stănciulescu, E., (2002), **Sociologia educației familiale**, vol.I, Ed. Polirom, Iași

PERSPECTIVE ÎN EXPLICAREA FENOMENULUI UITĂRII

PROF.LĂCĂTUȘU CRISTINA MIHAELA - ȘCOALA GIMNAZIALĂ „I.G.DUCA” PETROȘANI

Așa cum subliniază Radu-Tomsa „uitarea este un fenomen natural de ștergere din memorie a unor date și informații care ar putea supraîncărca memoria, ar produce dificultăți în memorarea de noi informații, de noi experiențe curente și recente.”

Referitor la uitare, în psihologie s-au conturat mai multe perspective. Cel mai adesea, uitarea este conceptualizată ca un

fenomen opus memoriei, prin care informațiile ce nu mai servesc soluționării problemelor curente cu care se confruntă subiectul, sunt șterse, eliminate din memorie. Longevitatea unei astfel de abordări este susținută de compatibilitatea ei cu experiențele cotidiene: adesea suntem în situația în care nu ne putem aminti diverse informații pe care anterior le-am deținut. Ce s-a întâmplat însă cu ele? Sunt acestea încă în memoria noastră sau nu? Conform perspectivei prezentate mai sus, informațiile ce nu mai au valoare motivațional-adaptativă sunt eliminate din memorie pentru a face loc altor date, potențial utile. O astfel de concepție este tributară ideii că memoria umană are o capacitate limitată, aspect pe care metodologia științifică existentă actualmente nu-l poate dovedi. Sunt însă o serie de situații care, chiar dacă nu insurmontează ideea că uitarea constă în ștergerea definitivă a informațiilor din memorie, cel puțin ne face să fim mai sceptici în acceptarea acesteia. Astfel, experiențele de regresie în vârstă pe fondul unei tranșe hipnotice au arătat că pe acest fond, o persoană poate relata mult mai multe elemente despre un eveniment trecut decât o poate face în condiții normale, în stare de veghe (hipermnezie hipnotică). Un alt exemplu îl constituie cazurile de rememorare: vom reține mai ușor, într-un timp mai scurt și pentru o durată mai mare o informație pe care anterior am deținut-o, dar pe care acum nu ne-o putem aminti (o poezie memorată în copilărie, o lecție din ciclul primar, un număr de telefon, o adresă etc.), decât o informație complet nouă sau decât o persoană care nu a avut niciodată contact cu informația respectivă. Intervine aici fenomenul numit reminiscență, amintirea bruscă a unor date considerate uitate. Dacă acceptăm faptul că uitarea înseamnă eliminare, ștergere de informații, cum se face că, în anumite condiții, acele informații au putut fi totuși evocate? Erau ele încă în memoria noastră sau nu? Iar dacă nu au fost totuși șterse, de ce nu au putut fi amintite și în condiții normale? Exemplele prezentate

mai sus sunt doar câteva din situațiile problematice ce au condus la o nouă perspectivă asupra uitării, conform căreia uitarea nu constă în ștergerea informațiilor din memorie, ci în subactivarea lor sub un anumit prag critic. Fiecare dintre noi suntem la un moment dat în situația de a nu ne aminti ceva ce cândva am știut, dar asta nu înseamnă că acea informație nu mai există în memoria noastră, ci că ea nu poate fi accesată în acel moment deoarece are o valoare de activare prea slabă.

Uitarea din punct de vedere neuropsihologic. Stocarea de informații este urmată de o ștergere parțială și selectivă a acestora, ceea ce constituie procesul de uitare. Intervine doar la nivelul memoriei de lungă durată. În cazul memoriei imediate și a celei de scurtă durată, ștergerea totală a mesajelor se produce automat, prin însuși modul lor de funcționare. Este, mai ales, cazul copiilor cu CES. Utilizarea memoriei ar fi extrem de dificilă și chiar imposibilă dacă nu ar exista uitarea. Există mai multe mecanisme care duc la fenomenul de uitare care se desfășoară foarte selectiv și nu mecanic, mai ales în privința memoriei declarative:

Cel mai simplu mecanism de uitare este prin neutilizarea ei. Acest aspect a fost luat în considerare de școala lui Pavlov care l-a explicat printr-o complicată dialectică între fenomene de excitație și inhibiție.

- Procesul de uitare este uneori activ prin intervenția moleculei de PP1 care pătrunde în interiorul nucleului unei celule și poate șterge din programarea genetică. Nu se poate explica cum se realizează selecția în procesul de uitare în cazul memoriei declarative, intervenind aici criterii ca semnificația, conotațiile motivaționale și / sau cele afective. Nu se cunosc bazele moleculare sau neurofiziologice ale acestor fenomene de pseudouitare.

În cazul copiilor cu CES uitarea intervine mult mai repede decât în cazul celorlalți, cu atât mai mult cu cât majoritatea informațiilor sunt stocate în memoria de scurtă durată. Pentru o menținere pe o perioadă cât mai lungă de timp a informațiilor este necesară repetiția continuă.

Bibliografie:

1. Cosmovici, A. (1996), Psihologie generală, Editura Polirom, Iași
2. Golu, M. (2004), Bazele psihologiei generale, Editura Universitară, București
3. Radu-Tomsa, I. (2010), Fundamentele psihologiei. Procesualitatea psihică, Editura Argument, București

DEZVOLTAREA COMPETENTELOR CADRELOR DIDACTICE PENTRU PROGRAMUL "A DOUA ȘANSĂ"

Prof. Mihaela Marița – Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani

„Spune-mi și voi uita; arată-mi și poate îmi voi aminti, implică-mă și voi înțelege.” - Proverb chinezesc

Programul „A doua șansă” este o oportunitate accesibilă membrilor comunității care, din diverse motive, au fost nevoiți să întrerupă procesul educațional. Pentru integrarea socială a acestora, programul vine în întâmpinarea lor cu oportunitatea studiilor comasate pentru completarea învățământului obligatoriu de 10 clase.

Pentru informarea posibililor beneficiari ai Programului „A doua șansă”, un rol capital îl deține implicarea școlii, a cadrelor didactice și a mediatorilor școlari, precum și conlucrarea cu instituții și ONG-uri direct interesate.

Programul „A doua șansă” pentru învățământul secundar inferior are drept scop sprijinirea persoanelor cu vârsta de peste 14 ani care nu au finalizat învățământul gimnazial, astfel încât acestea să își poată completa și finaliza educația de bază din cadrul învățământului obligatoriu, precum și pregătirea pentru obținerea unei calificări profesionale într-un anumit domeniu. Spre exemplu, din punctul de vedere al profesorului care predă la A doua șansă, acest program a reprezintă o provocare inedită, atât în ceea ce privește modul de abordare al programei pentru cursanții acestui program, cât, mai ales, în alegerea acelor modalități de lucru pentru cursanți, care să-i ajute pe aceștia să

dobândească informații folositoare pentru viața cotidiană, dar și pentru pregătirea ulterioară.

De asemenea, o provocare majoră este faptul că majoritatea beneficiarilor au vârste cuprinse între 30 și 50 ani, astfel încât conținuturile lecțiilor trebuie centrate pe interesele și particularitățile de vârstă ale cursanților, având o aplicabilitate practică imediată, fiind folosite exemple din viața de zi cu zi și situații culese din realitate. Utilizarea planșelor și a suportului vizual pe tot parcursul cursului este de un real ajutor pentru cursanții care au reușit să asocieze mult mai ușor informațiile teoretice și vocabularul predat. Activitățile propuse trebuie să urmărească și dezvoltarea personală, incluziunea socială, formarea pentru învățarea pe parcursul întregii vieți, formarea și dezvoltarea competențelor-cheie care să-i confere adultului-cursant aceleași posibilități de evoluție ulterioară ca și absolventului de învățământ obligatoriu.

Apoi, dat fiind faptul că majoritatea cursanților provin din medii defavorizate, iar unii dintre ei se confruntă cu mari dificultăți de ordin personal sau familial, pe lângă predarea disciplinei respective, este nevoie și de consilierea cursanților în ceea ce privește

utilitatea cunoștințelor predate, făcându-se apel la exemple concrete din realitatea cotidiană. Pe parcursul școlarizării, cursanții programului "A doua șansă" trebuie să înțeleagă importanța comunicării eficiente și a accesului la informație, ceea ce, în viitor, le poate permite o mai ușoară inserție pe piața muncii și/sau găsirea unui loc de muncă mai bun.

Învățarea este un proces merit să dureze întreaga viață! Trebuie să inspire elevii să dorească să învețe și să se dezvolte la potențialul maxim posibil prin educație. Învățarea adevărată nu se referă doar la împărtășirea cunoștințelor, ci și la înțelegerea acestora și la aplicarea lor cu succes în viața reală. Punerea cât mai mult posibil în contexte practice a scenariilor de învățare face ca învățarea să fie valoroasă și durabilă. Principiile noastre se bazează pe învățarea prin experiență - ceea ce înseamnă că practica vine înainte de teorie și numai după ce este experimentată, cunoașterea este ușor de integrat și de învățat. O abordare participativă și incluzivă este esențială pentru eficiența procesului de învățare. Asta înseamnă că fiecare contribuție a cursanților este importantă, că toți aceștia trebuie să fie incluși în procesul de învățare, independent de expertiza și abilitățile pe care le au. Cursanții ar trebui să fie ascultați, consultați și să devină un element activ în procesul de învățare.

Este util să amenajăm un spațiu de învățare care să favorizeze comunicarea, o dinamică pozitivă a grupului și, nu în cele din urmă, să favorizeze implicarea fiecărui

participant. Este important să ne vedem unii pe alții și să ne simțim egali unul cu celălalt, organizând scaunele într-un cerc (sau să se dispună grupul într-un cerc). În general, spațiul de învățare trebuie să respecte următoarele criterii:

- să fie accesibil – locul nu trebuie plasat departe de comunitățile de unde provin participanții;
- să fie sigur - spațiu deschis, fără riscuri, evitarea oricăror accidente;
- să fie adaptat pentru toate activitățile și exercițiile planificate;
- să fie familiar cursanților - trebuie să se simtă invitați să facă spațiul să pară mai prietenos și mai adecvat intereselor lor

Programul *A doua șansă* este un program flexibil, astfel încât să motiveze cursanții și să-i ajute să-l finalizeze, să ofere mai multă autonomie școlilor în ceea ce privește implementarea lui, dar și sprijinul necesar tuturor celor implicați, prin programe de formare a personalului didactic și materiale educaționale pentru cursanți și pentru cadrele didactice. Prin intermediul programului s-au introdus elemente inovatoare în procesul educațional, cum ar fi: curriculumul modular și sistemul de credite pentru educația de bază, evaluarea, certificarea și recunoașterea competențelor dobândite anterior de către cursanți, asigurarea unui program de pregătire individualizat.

Elevii înscriși în program pot avea niveluri și așteptări foarte diferite. Noul program asigură o ofertă transparentă de module pe care elevii le pot urma pentru a-și forma competențe, ca

urmare a participării la activități de învățare prin cooperare, în contexte reale și cu sarcini și teme care răspund intereselor și nevoilor acestora.

Învățarea va avea loc în grupuri mici (8-15 elevi în fiecare clasă). Cursurile se pot desfășura după mai multe variante de orar (în timpul săptămânii după-amiaza sau seara, sâmbăta sau în timpul vacanțelor școlare etc.) în funcție de posibilitățile cursanților și ale cadrelor didactice. Sunt planificate ore pentru consultații individuale la dispoziția elevilor.

Formele de evaluare utilizate în cadrul Programului "A doua șansă" pentru învățământul secundar inferior sunt:

a) evaluare inițială - se desfășoară înainte de debutul unui modul/modulelor corespunzătoare unui an de studiu. Se realizează, în cadrul sesiunilor de evaluare, de către comisia de evaluare. Se adresează acelor elevi care consideră că dețin competențele necesare promovării unui modul, fără a-l parcurge, și solicită anticipat evaluare; constă în evaluarea unui portofoliu tematic și într-o probă de evaluare de modul;

b) evaluare curentă, formativă - se desfășoară pe parcursul unui modul/modulelor corespunzătoare unui an de studiu, de către cadrul didactic care predă modulul. Se adresează tuturor elevilor care parcurg și frecventează modulele;

c) evaluare finală de modul, pentru educația de bază - se desfășoară după încheierea procesului de predare-învățare al unui modul. Se realizează de către cadrul didactic care

predă modulul sau, în situații speciale, în cadrul sesiunilor de evaluare, de către comisia de evaluare. Se adresează tuturor elevilor înscriși în program; constă în evaluarea unui portofoliu tematic și într-o probă de evaluare de modul.

În cadrul sesiunilor de evaluare programate în cursul unui an școlar, elevii pot susține evaluări la modulele nepromovate, indiferent de numărul acestora.

Evaluarea are drept scop definirea nivelului de dezvoltare a competențelor individuale intenționate și susținerea procesului de învățare conștientă.

Programul are o durată flexibilă. Durata medie de școlarizare (de 2 ani pentru învățământul primar, respectiv de 4 ani pentru învățământul secundar inferior) se poate micșora pentru fiecare elev în parte, în funcție de competențele dovedite, atât în domeniul educației de bază, cât și în domeniul pregătirii profesionale.

Absolvenții au dreptul la continuarea studiilor, conform prevederilor legii, astfel:

Absolvenții Programului A doua șansă - învățământ primar pot urma studiile în învățământul gimnazial;

Absolvenții Programului A doua șansă - învățământ secundar inferior pot urma studiile în învățământul secundar superior (ciclul superior al liceului) sau pot parcurge stagiile de pregătire practică, în urma cărora au posibilitatea de a obține și un Certificat de calificare profesională nivel 3.

Pentru tinerii din program
certificatul de absolvire nu va reprezenta

doar un succes personal, ci șansa unei zile
de mâine mai bună!

CONTRIBUȚIA FACTORILOR EDUCAȚIONALI LA FORMARE
PERSONALITĂȚII ELEVILOR

Prof. Mihoc Luminița - Colegiul Național "Mihai Eminescu" Petroșani

Motto: „Școala trebuie să te învețe a fi propriul tău dascăl, cel mai bun și cel mai aspru.” (N. Iorga)

Omul de la catedră - model pentru elevii săi:

Având în vedere faptul că elevul, viitorul adult, trebuie educat și format în așa fel încât să se poată adapta la schimbările rapide și la noutatea permanentă a vieții în care va fi chemat să trăiască, să gândească, să simtă și să muncească este nevoie de o deplină armonie între toți factorii care participă direct sau indirect la actul educațional: familie, grădinița, școală, societate. Deplina armonie se construiește prin afecțiune, bunăvoință, răbdare și concesiile reciproce.

În momentele de răscruce ale vieții dorim să dialogăm cu acele personalități care ne-au fost modele în conturarea și atingerea idealului profesional și de viață, a căror operă și activitate ne-au servit drept criterii de reflecție și referință.

Lumea de azi fiind într-o permanentă schimbare, fiecare dintre noi simțim, din când în când, nevoia de sprijin, iar copilul, mai mult decât oricine altcineva, deoarece devenirea umană nu este un fenomen izolat, ci se produce plenar la nivelul individului.

Într-o lume straniu de mișcătoare se înmulțesc motivele de neliniște individuală, motive amplificate de teama de nou, iar pentru copil, alături de părinți, cadrul didactic trebuie să constituie sprijinul de care are nevoie, factorul principal de formare treptată a viitorului adult. Educatorul poate constitui un model pentru ființele ce-1 privesc cu ochi mari, întrebători, numai dacă:

- + are încredere în valorile propriei profesii;
- + manifestă o atitudine pozitivă față de valorile spirituale și morale și pretinde și elevilor același lucru;
- + se remarcă printr-o pregătire de nivel superior, printr-un larg orizont de cultură generală;
- + între vorbele și faptele sale există consecvență, putând să ofere celor din jur un exemplu de conduită ireproșabilă, atât în școală, cât și în oricare altă împrejurare.

Rolul dascălului în formarea și dezvoltarea personalității elevului:

Într-o societate în care comunicarea a devenit unul din principiile fundamentale ale progresului, avem tendința de a ne izola din ce în ce mai mult, nu numai prin acțiunile pe care le întreprindem, ci și prin limbaj. Aceasta, nu pentru că nu am avea ce să spunem, ci pentru că, cel mai adesea, nu știm cum să spunem. Deci, trebuie să învățăm democrația comunicării, atât noi, cât și elevii noștri.

Ni se întâmplă destul de des, ca dascăli, să constatăm că, uneori, elevii de orice vârstă, nu pot sau nu știu cum să-și exprime și să-și apere punctul de vedere, sau, mai grav, nu sunt capabili să accepte un alt punct de vedere, decât al lor. Toate acestea se întâmplă atunci când orizontul de cunoaștere al copilului ajuns într-o nouă etapă de dezvoltare, nu mai este satisfăcut de etapa „de ce?”

Rolul dascălului este dificil și responsabil și orice eroare atitudinală și afectivă în relațiile cu elevii, poate avea urmări incalculabile în planul psihologic al ființei umane supuse procesului educativ.

Cadrul didactic este, în același timp, și dascăl și părinte și actor, în orice moment al zilei, cât este în relație cu elevii. El trebuie să cunoască structura psihologică a grupului, dar și pe cea individuală, pentru a putea acționa benefic pe linia formării și dezvoltării trăsăturilor pozitive de caracter. Învățătorul, prin misiunea pe care o are, aprinde o flacără în mintea și inima elevilor, se dăruie fiecărei generații și fiecărui elev, contribuind la construcția personalității lor.

Problema fundamentală pe care școala trebuie să o rezolve în domeniul educației este formarea conștiinței morale și a caracterului, deoarece respectarea în orice acțiune a valorilor morale implică tăria de caracter ce definește „omul de cuvânt”, „omul de omenie”, „omul care nu joacă teatru”, formulări prin care poporul aduce elogiul omului de caracter.

Pedagogia, știința care studiază copilul din toate punctele de vedere, are aspectul unei mașini de precizie, care ne inspiră admirație. Citind-o, totul pare simplu și frumos, dar realitatea mi-a demonstrat că, pentru a fi frumos totul, este nevoie de multă muncă, dăruire, de o minte iscoditoare, care să caute mereu noi metode și procedee de a ajunge la inima și sufletul copilului, pentru a-1 putea modela. Acest lucru a căutat a ne îndruma și vechea pedagogie și cea modernă, fiecare având propuse căi proprii.

Frumusețea și tăria caracterului, puncte marcante ale personalității umane, se manifestă în acțiune. Goethe sublinia în „Maxime și reflecții”: „Cum poți să te cunoști pe tine însuși? Niciodată prin contemplare, ci prin acțiune. Încearcă să-ți faci datoria și vei afla îndată câte parale faci.”

Bibliografie:

Binet, Alfred - Idei moderne despre copii, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1975
Oprea, Olga - Tehnologia instruirii, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1979
Rădulescu, Mihaela - Pedagogia Freinet, Editura Polirom, Iași, 1999

ȘCOALA ALTFEL, O SĂPTĂMÂNĂ MAI...ALTFEL

Prof.Mititelu Ana-Maria - Școala Gimnazială.I.D.Sîrbu Petrila

Săptămâna Școala Altfel înseamnă experimentarea și implicarea în altfel de activități decât cele de zi cu zi.

În cadru acestor activități elevii devin curioși, creativi, energici, implicați și încântați. Școala devine un spațiu în care elevii sunt veseli și preocupați să îmbine plăcutul cu utilul.

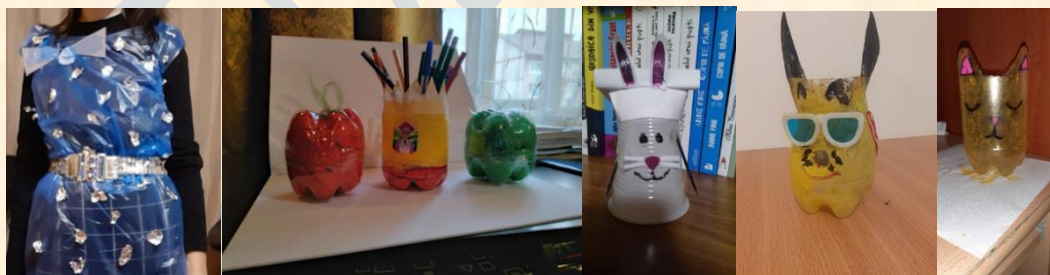
Spre deosebire de ceilalți ani, anul acesta am desfășurat cu elevii clasei a VI-a A, săptămâna Școala Altfel în online. Timp de cinci zile, m-am întâlnit cu elevii pe Classroom și am desfășurat diferite activități, de la vizionarea de materiale video, confecționarea de obiecte sau îmbrăcăminte din

materiale reciclabile, la experimente care să stârnească curiozitatea acestora. În timpul desfășurării activităților atmosfera a fost una relaxantă și prietenoasă. Mă bucur că am reușit prin activitățile propuse să le stârnesc creativitatea, elevii implicându-se cu toată energia.

Fiecare dintre elevi au realizat materiale interesante, originale, inedite. În continuare vă voi prezenta câteva din aceste materiale.

https://drive.google.com/file/d/1FDpl7_JWyd9gMVJNbiAyiQVzayNaLtZJ/view

TRANZIȚIILE - ACTIVITĂȚI DE DEZVOLTARE PERSONALĂ

Prof. înv. preșcolar Olah Ionela Cosmina - Școala Gimnazială „I.D.Sîrbu” Petrila

Curriculum pentru învățământul preșcolar prevede în planul de învățământ, pe lângă activitățile liber alese și activitățile pe domenii experiențiale, și rutinele și tranzițiile. Acestea fac parte din activitățile de dezvoltare personală ce se realizează zilnic în cadrul programului din grădiniță.

Tranzițiile sunt activități de scurtă durată care fac trecerea de la momentele de rutină, la alte tipuri/ categorii de activități de învățare, de la o activitate de învățare la alta, în diverse momente ale zilei , sunt pauze între activități care se realizează de cele mai multe ori prin joc.

Acest tip de activitate se poate realiza în diferite moduri, în funcție de vârsta copilului, de contextul momentului și de calitățile adultului cu rol de cadru didactic.

Aceste scurte pauze fac ca trecerea de la o etapă la alta să fie ordonată, episoadele unei zile să decurgă armonios, având totodată și rolul de a stimula interesul copiilor. Având în vedere că jocul este activitatea dominantă la vârsta preșcolară, tranzițiile trebuie să reprezinte pentru copii o perioadă de joacă și relaxare.

În acest sens, ele pot lua forma unei activități desfășurate în mers ritmat: "După mine-n pas vioi", a unei activități care se desfășoară pe muzică: „ În poiana verde", „Câte unul pe cărare", „Scaunele muzicale", sau în ritmul dat de recitarea unei numărători sau a unei frământări de limbă, a unei activități în care se execută concomitent cu momentul tranziției, respectiv un joc cu text și cânt, cu anumite mișcări cunoscute deja de copii, sau prin alte mijloace atractive care desfășurate zilnic, îl atenționează și-l pregătesc pe copil pentru o altă activitate.

"Un, doi, trei, un, doi trei, / Cât de harnici suntem noi, / Adunăm, aranjăm / La măsuțe ne așezăm."

Joc cu text și cânt
„ În poiana din vâlcele,
Am cules la vioarele,
Uite așa, uite așa!

Ploaia udă florile,
Înfloresc poienile,
Uite așa, uite așa!

Florile frumoase sunt,
Când se leagănă în vânt,
Uite așa, uite așa!

Fluturașii se rotesc,
Floricele zâmbesc,
Uite așa, uite așa!

Picuri de ploaie le stropesc,
Și încet florile cresc,
Uite așa, uite așa!

Zboară păsărele,
Printre rămurele,
Uite așa, uite așa!

Tranzițiile liniștesc, relaxează copiii și îi bine dispun pentru a se concentra mai ușor asupra activității ce urmează. Educatoarei îi revine sarcina de a insera în programul zilnic acele tranziții care se armonizează cu celelalte activități și creează împreună scenariul zilei.

BIBLIOGRAFIE:

***, „Curriculum pentru Educația timpurie”, 2019;

„Repere metodologice pentru consolidarea achizițiilor- Educație timpurie – nivel preșcolar”, 2020

GENERAȚIA COVID-19

Prof. Daniela Papuc - Colegiul Național „Mihai Eminescu” Petroșani

Totul a început ușor... mult prea ușor. Vă întrebați despre ce vorbesc ? Ei bine, despre modul în care un nou virus, acum bine-cunoscutul Covid-19, a înșfăcat tot ceea ce era important- libertatea noastră de mișcare și de opinie .

Poate că bunicii noștri nu credeau în germeni din același motiv pentru care nu credeau în fantome: nu le văzuseră niciodată. Dar noi? Ce ar trebui să facă o generație care e conștientă, în cea mai mare parte, de ceea ce i se întâmplă?! Răspunsul este unul simplu: să se adapteze. Odată cu adaptarea au început însă și schimbările radicale, dintre acestea cea mai greu de procesat a fost imposibilitatea de a merge la școală.

Deși este ciudat să auzi din partea unui elev că îi este dor de școală, s-a ajuns și în acest moment. A durat ceva să realizeze că impactul lipsei micilor discuții pe care le aveau cu colegii, drumul pe care îl făceau până la liceu le vor afecta în mod negativ, dar, mai presus de toate, nu au realizat ce înseamnă să participe la orele online.

Până în luna martie a anului care a marcat întreaga populație, până și gândul că ar putea învăța matematică, fizică, engleză, biologie, etc. în alt format decât cel fizic era inexistent. Venind la pachet cu flexibilitatea, totuși acest format online nu ne mulțumește. Am purtat multe discuții cu prietenii și colegii profesori de-a lungul acestui an , dar toate au dus la o concluzie comună : studiul online nu este pentru oricine, din diferite motive.

Participarea la o oră online necesită multă autodisciplină și inițiativă. Trebuie să ai un program de studiu elaborat și să te ții de el. Elevii cărora le lipsesc aceste abilități sunt probabil mai puțin

predispuși să se descurce la cursurile online. Mai mult, unora dintre elevi pur și simplu nu le place să învețe online - le place experiența din clasă.

Totodată, accesul la un computer și conexiunea la internet sunt condiții esențiale pentru acest tip de școală online. Cu toate acestea, nu există zi în care tehnologia să nu ni se împotrivescă, auzind cel puțin un elev să spună "mi-a picat netul". Unii împart un computer cu restul familiei și este dificil pentru un anumit individ să obțină suficient timp pe gadget pentru a participa la cursuri. Desigur, toate acestea presupun că studentul își poate permite un computer și conexiunea la internet în primul rând. Există, de asemenea, problema cunoștințelor informatice. Participarea la un curs online necesită o înțelegere de bază a calculatoarelor, inclusiv utilizarea aplicațiilor precum Word și Google Classroom sau modul în care Internetul funcționează. Mulți elevi nu se simt confortabil utilizând calculatorul, iar participarea la un Zoom meeting de pe telefon este aproape de imposibil. Mai mult, în cadrul multor ore de curs, sunt necesare abilități avansate (de exemplu: manipularea fișierelor, utilizarea unei aplicații pentru conferințe, crearea de documente web), care necesită un nivel și mai ridicat de cunoștințe în materie de calculatoare. Elevii fără ceva experiență cu computerul sunt adesea copleșiți de la început. Profesorii, la fel.

Sunt sigură că în timp, mai mulți studenți, profesori și instituții vor deveni susceptibili de educație online. Dar, în prezent, este important să gândim critic, întrebându-ne dacă are sens să oferim/participăm la un anumit curs sau program în format online, știind cu siguranță că acest lucru nu va fi pe placul tuturor. Și atunci, rămâne întrebarea: ce școală oferim copiilor noștri?

METODA HĂRȚILOR CONCEPTUALE

Prof. Paraschiv Camelia- Liceul Tehnologic „Dimitrie Leonida” Petroșani

Formal, harta conceptuală este un grafic constând în noduri și trimiteri prin săgeți. Nodurile corespund termenilor importanți (se trec conceptele) dintr-un domeniu. Trimiterile exprimă relația dintre două concepte (noduri); indicația de pe linia săgeții relevă modul cum cele două concepte relaționează, modul cum sunt legate între ele.

Combinarea dintre două noduri conceptuale incluzând și indicația săgeții constituie o afirmație logică, elementul de

bază al hărții conceptuale și cea mai mică unitate folosită pentru a judeca validitatea relației exprimate între două noțiuni. Astfel hărțile conceptuale reprezintă importante aspecte ale sistemului conceptual pe care elevul îl deține într-un anumit domeniu.

Harta conceptuală poate fi definită drept acel grafic care include concepte (centrale –localizate în centrul hărții sau secundare – localizate către marginea hărții), ierarhizări pentru a determina locul acestora,

conexiuni stabilite între concepte (prin care se comunică felul în care este înțeleasă relația între concepte) și interpretări ce relevă relațiile dintre diferite părți ale hărții.

Pentru a construi o hartă conceptuală mai întâi se realizează o listă cu 10-15 concepte

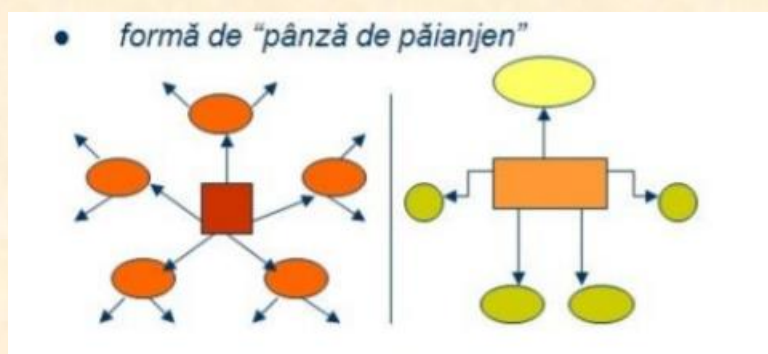
cheie sau idei despre ceea ce ne interesează și câteva exemple. Plecând de la o singură listă se pot realiza mai multe hărți conceptuale diferite în funcție de aranjamentul ales pentru reprezentarea hărții

conceptuale.

TIPURI DE HĂRȚI CONCEPTUALE :

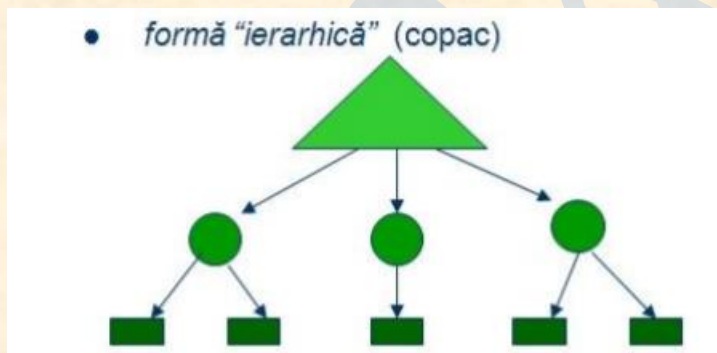
Sunt patru mari categorii de hărți conceptuale. Ele se disting prin forma diferită de reprezentare a informațiilor:

1. Hărți conceptuale sub forma "pânzei de păianjen"

În centru se află un concept central, o temă unificatoare de la care pleacă legăturile sub formă de raze către celelalte concepte secundare.

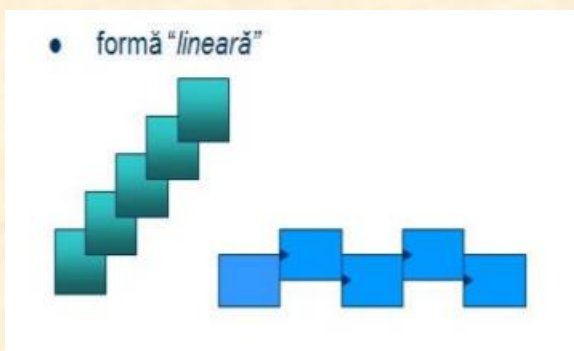
2. Hartă conceptuală ierarhică

Prezintă informațiile în ordinea descrescătoare a importanței. Cea mai importantă se află în vârf. În funcție de gradul de generalitate, de modul cum decurg unul din celălalt și de alți factori, sunt aranjate celelalte concepte.

Această aranjare în termenii unei clasificări începând de la ceea ce este mai important și coborând prin divizări progresive către elementele secundare se mai numește și hartă conceptuală sub formă de copac.

3. Harta conceptuală lineară

Informațiile sunt prezentate într-un format linear:

4. Sisteme de hărți conceptuale

Avantajele elaborării hărților conceptuale în grup:

- concentrează grupul asupra sarcinii;
- încurajează organizarea coezivă a grupului și spiritul de echipă;
- rezultatele apar relativ repede;
- reprezentarea grafică vizuală a produsului care oferă simultan informații despre ideile majore și interrelațiile dintre ele asigură accesibilitatea pentru toți participanții implicați.

Bibliografie:

1. Bontaș, Ioan, Pedagogie, București, Editura All, 1994
2. Cerghit Ioan, Neacșu Ioan, Negreț-Dobridor Ion, Pânișoară Ion Ovidiu, Prelegeri pedagogice, Editura Polirom, Iași, 2001.
3. Cerghit, Ioan, Metode de învățământ, ediția a III-a, București, Editura Didactică și Pedagogică, R.A., București, 1997

POLUAREA DIN BIROU

Prof. Perca Minodora-Elis , Liceul Tehnologic Lupeni

În societatea actuală, aproape 50% din populația adultă are slujbă de funcționar fie că lucrează în domeniul bancar, financiar, de asigurări, administrație publică, hoteluri, restaurante, servicii

publice, educație. Astfel, mediul care se găsește în birouri este foarte important și se dorește a fi unul cât mai ecologic.

plumb, instalațiile de aer condiționat incorect întreținute.

Cele mai frecvente cauze ale poluării mediului din birouri sunt: aldehida formică din izolații, mobilier din placaj, covare și tapițeria sintetică, monoxidul de carbon care pătrunde în clădire din mediul exterior sau este cauzat de fumat, solvenții care se găsesc în vopsele, soluții de lipit, soluții corectoare, sprayurile fixative, bacterii, mușegai, polen – care sunt poluanți biologici, azbest, țevile de

Câteva soluții de combatere a poluării aerului din birouri sunt: eliminarea factorilor de poluare sau cel puțin intensificarea ventilației, achiziționarea de echipament care reduce poluarea cum ar fi ionizatorii și filtrele de aer, iar pentru reducerea prafului și a altor iritanți se recomandă aspirarea regulată, cât mai frecventă.

O soluție mai recentă este aceea de a introduce în birouri plante cum ar fi:

- + feriga pentru ionizarea aerului
- + azaleea pentru eliminarea amoniacului din produsele de curățenie
- + ficusul Benjamina, filodendron, limba soacrei și liliac tropical care absorb eficient aldehida formică
- + clorophytumul, absoarbe aldehida formică, dioxidul de carbon și toluenul
- + crizantema și gerbera neutralizează substanțele toxice provenite din solvenții din vopsele și pasta de lipit
- + iederă și liliac tropical care absorb benzenul

Bibliografie

<https://www.casa-gradina.ro>

<http://moodle.toxoer.com>

Radu, S., *Ecologie și protecția mediului*, Petroșani, 20

Efectele fenomenului de bullying asupra dezvoltării personalității copilului

prof. Florentina Petrescu – Colegiul Economic "Hermes" Petroșani

Pentru foarte mulți copii, interacțiunea cu alți copii, în locuri în care supervizarea din partea unui adult este mai redusă (în curtea școlii, pe terenul de sport, în pauze, în vestiare sau pe drumul spre casă), reprezintă o lecție de viață foarte dureroasă.

Toate aceste experiențe în care un copil este pus să facă anumite lucruri umiltoare pentru distracția altor copii, este hărțuit, etichetat, amenințat, deposedat de anumite bunuri etc., își pun amprenta asupra modului în care el se va percepe pe sine și pe cei din jurul său.

Unii dintre acești copii vor alege să adopte și ei același comportament, exploatându-i pe cei pe care îi percep că sunt „mai slabi” decât ei sau mai lipsiți de resurse (ex: nu au prieteni), alții rămân „bătaia de joc” pentru că le este frică să vorbească. Mai există și categoria copiilor care reușesc să își înfrunte frica și cer ajutorul unui adult.

Pentru că nu putem să ne însoțim permanent copiii în toate locurile în care aceștia sunt nevoiți să meargă este foarte important să îi învățăm cum să facă față acestor situații.

Toate exemplele date mai sus sunt circumscrise fenomenului de bullying. Potrivit literaturii de specialitate, comportamentul agresiv abuziv repetitiv (bullying) este una dintre formele specifice ale violenței școlare. Deși fenomenul de bullying – „comportamentul agresiv, abuziv, repetitiv” – este o problemă la nivel internațional, care poate conduce la grave consecințe atât pe termen scurt cât și pe termen lung, atât pentru agresor, victimă, cât și pentru societate, totuși această formă de manifestare a agresivității în școală este prea puțin studiată în România, fiind o problemă insuficient conștientizată și, poate, un subiect incomod.

Prof. dr. Dan Olweus, profesor cercetător în psihologie din Norvegia este considerat pionier pe tema bullying-ului, pe baza a aproape 40 de ani de cercetare, implementare și evaluare a programelor de prevenire (Hazelden Foundation, 2016). Definiția sa afirmă:

„Un elev este agresat atunci când este expus, în mod repetat în timp, unor acțiuni negative din partea unuia sau mai multor elevi.... O acțiune negativă este situația în care o persoană provoacă intenționat, sau intenționează să provoace, durere fizică sau disconfort unei alte persoane, prin contact fizic, cuvinte sau în alte moduri.”

Fenomenul „bullying” trebuie analizat dintr-o multiplă perspectivă: din interiorul sistemului educativ preuniversitar (perspectiva elevilor, consilierilor, profesorilor) și din exteriorul mediului

educativ formal (perspectiva părinților). Pentru cei mai mulți dintre subiecți, violența este o problema individualizată, izolată și contextualizată, nicidecum un fenomen generalizat la nivelul întregului sistem. Prin compararea cu servicii similare din alte țări europene, cercetarea contribuie la crearea unei viziuni de ansamblu asupra modului de abordare a bullying-ului.

Pentru a atenua efectele acestui fenomen trebuie să mizăm în școală pe implicarea consilierului școlar și realizarea unui program de intervenție personalizat, care va duce la reducerea frecvenței manifestărilor violente, victimizării și creșterea frecvenței comportamentelor prosoziale. Această intervenție trebuie să vizeze și familia știut fiind faptul că o piedică în calea unei dezvoltări reușite a copilului o pot constitui părinții, care, preocupați exagerat de latura financiară a existenței, uită elementul esențial de care are nevoie orice copil - afectivitatea. Inconștient, unii copii sunt grav agresați de proprii părinți, care sunt de părere că doar banii pot echilibra lucrurile. Uită însă că foarte multe aspecte a căror repercusiune asupra creșterii și dezvoltării copilului sunt insignifiante, în realitate lasă cronic nesatisfăcute nevoile vitale ale acestuia. Pentru a se dezvolta armonios, copiii au nevoie de o relație foarte apropiată cu părinții și cu ceilalți membri ai familiei. Acest lucru nu înseamnă o supraprotecție din partea părinților, ci crearea premiselor de a-și dezvolta independența, de a relaționa cu ceilalți copii, familia fiind doar un sprijin, un mediator între cele două părți - copil și mediul în care trăiește.

Colaborarea echilibrată între școală și familie, atunci când apare o problemă, este de natură să optimizeze demersurile făcute pentru atingerea scopului comun: diminuarea problemelor de orice natură care duc la probleme de adaptare școlară.

MATERIAL INOVATIV DE CREȘTERE A COEZIUNII GRUPEI DE PREȘCOLARI

Prof. Înv. Preșc. PREDĂ MARIA - Școala Gimnazială "I.D. Sîrbu" Petrila „Grădinița. P.N. ȘI P.P. NR. 1”

Scenariul activității: Încă de la începutul zilei copiilor li se prezintă o hartă (anexa 1) care ilustrează activitățile propuse, traseul pe care îl vor parcurge pentru realizarea acestora și recompensa pe care o vor câștiga, dacă toți își vor rezolva sarcinile.

Astfel, copiii vor afla că vor începe ziua la "Parcul de distracții" punând accent pe salut, urmat de o călătorie la centrul de "Invenții", după care vor face o oprire în "Magazinul de secrete" și o altă oprire la "Fabrica de comunicare" ziua o vom încheia cu "Un joc interesant în clasă".

Pe parcursul traseului fiecare copil are posibilitatea să acumuleze câte 4 bănuți plus alți bănuți câștigați de întreaga echipă:

* 1 la Întâlnirea de dimineață: Activitate de grup – „Salutul”

*1 la Jocuri și activități liber alese: - "La parcurgerea centrelor deschise"

1 la ADE- Domeniul limbă și comunicare- "Povestea marului buclucas"

*1 Domeniul Om și Societate- " Pomul cu mere colorate"

*1 la Jocuri și activități liber alese: - " Să culegem mere!" – joc de miscare

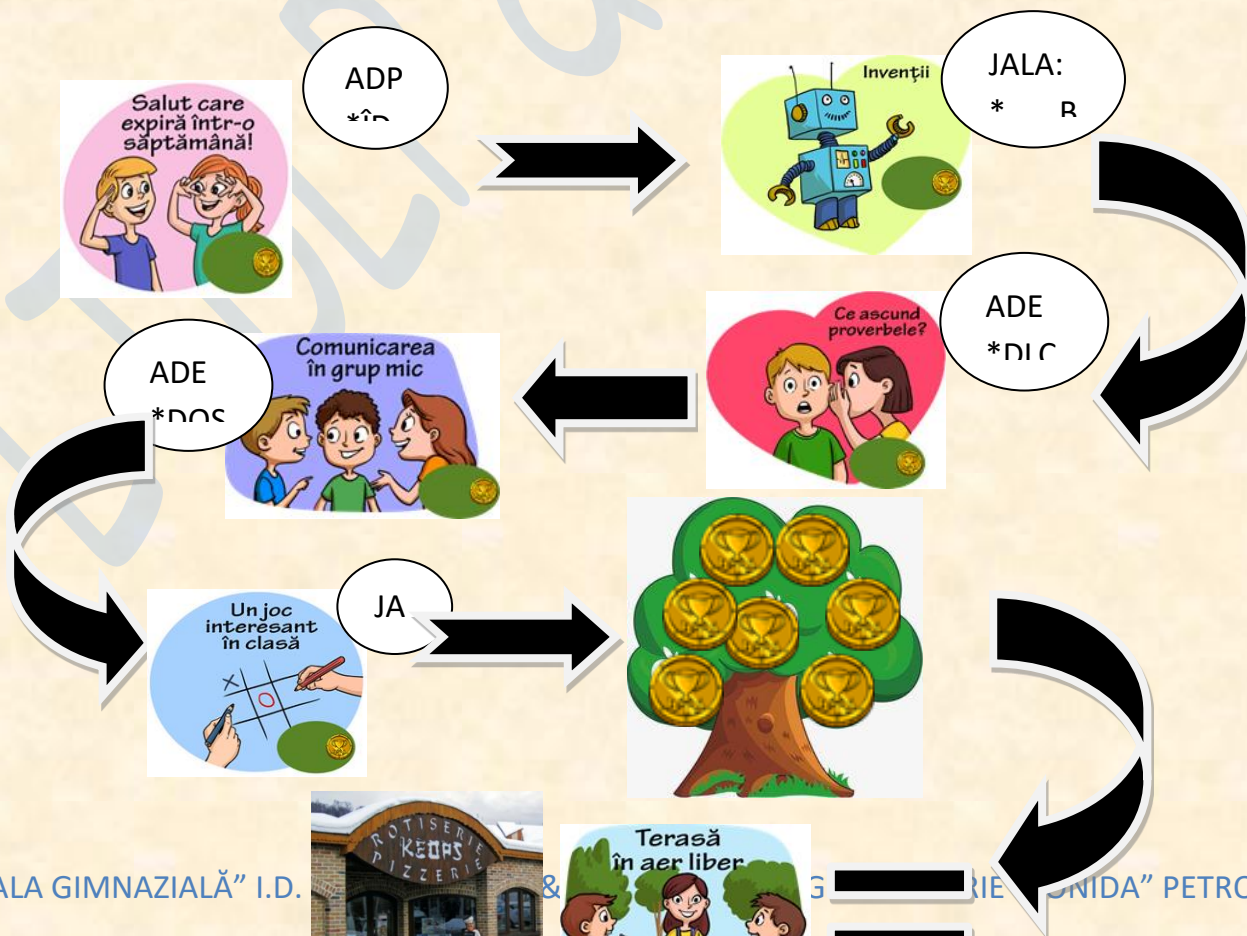

Acestea vor fi puse la comun în " Pomul cu bănuți " și astfel acesta se va umple, copiii câștigând prin strădania colectivă o PIZZA la "KEOPS"-Petroșani (la finalul săptămânii) când pomului nu-i va lipsi nici o monedă.

În cazul în care unii copii nu vor respecta regulile de igienă (la masă, la baie), sau regulile grupei, din " Pomul cu bănuți" se va lua câte o monedă, cu posibilitatea de a fi recâștigată prin respectarea acestora. (Cadrul didactic va gestiona eficient această situație)

Anexa 1

Harta activității: "Mărul buclucas"

Bibliografie:

* „Material didactic inovativ pentru creșterea performanței grupului”-ARCI;

*- Curriculumpentru educația timpurie(a copiilor de la naștere până la vârsta de 6 ani) -2019.

ȘTIINȚA ȘI LITERATURA ÎN ACTIVITĂȚILE EXTRACURRICULARE DESFĂȘURATE ÎN ȘCOALĂ

Prof. Teodora Predescu Stani - C.N. Mircea cel Bătrân, Râmnicu Vâlcea

Activitățile extracurriculare desfășurate în școală au ca obiectiv două componente, aflate în raporturi diferite, în funcție de scopul propus: o componentă intelectuală, menită să antreneze setea de cunoaștere, capacitatea de creație, dorința de realizare, de autoafirmare; o componentă distractivă (de loisir), destinată asigurării unei atmosfere destinsă, precum și captării interesului față de respectiva activitate.

Activitățile de acest tip se desfășoară, de regulă, în forme organizate, care se coordonează după reguli proprii, fiind considerate programe școlare permanente.

Activitățile extracurriculare desfășurate în școală cuprind o arie largă de manifestare constând în principal în activități cultural-artistice, activități tehnico-științifice, activități sportive și activități distractive.

Acestea pot fi organizate în diferite forme: cercuri-ateliere, cluburi, spectacole (serbări, concerte, festivaluri), concursuri.

Cercurile reprezintă asocieri nonformale ale elevilor, în cea mai mare parte în scopul realizării de activități ce vin în completarea activităților prevăzute în programa școlară la orele de curs ale materiilor respective; altele pot fi independente de activitatea școlară. Participanții la cercuri sunt

selecționați de către profesorul coordonator din rândurile celor mai buni la învățătură și care prezintă un interes deosebit față de activitatea respectivă. Tematica unui cerc este stabilită de coordonator, pe o durată mai mare de timp, și are o strânsă legătură cu materia predată la curs. De regulă, participanții la olimpiade se selectează din rândurile participanților la aceste cercuri.

I Cercuri cu caracter artistic:

a) cenaclul literar

Cenaclurile literare reprezintă asocieri ale adolescenților înzestrați cu talent literar, în scopul prezentării creațiilor personale în fața celorlalți membri și a obținerii de critici / aprecieri, care să-i ajute la dezvoltarea acestui talent artistic. Cenaclul școlar este o asociație nonformală, al cărui statut este supus în permanență modificării, el neavând statut juridic. Numărul membrilor săi este variabil, nedepinzând decât de numărul de elevi cu talent literar care se găsesc la un moment dat în școală și de știința profesorului îndrumător de a-i depista și de a-i atrage la ședințele cenaclului. Frecvența acestora este săptămânală sau bilunară și se desfășoară în incinta școlii, cu aprobarea directorului și a Consiliului de Administrație al școlii. Programul de lucru al unei ședințe de cenaclu cuprinde, de regulă, trei elemente: lecturi din operele unor autori consacrați în domeniu (poezie, teatru, literatură de aventuri, literatură polițistă, literatură SF etc), lecturi din creațiile originale ale membrilor cenaclului, după care urmează secvența de critică; în unele cazuri, se audiază muzică clasică sau modernă, se prezintă copii după opere plastice cunoscute, fragmente din filme etc. Unul dintre țelurile explicite ale unui cenaclu este acela de a edita o revistă proprie în care să publice cele mai reprezentative creații literare ale membrilor săi. Adesea această publicație devine revista reprezentativă a școlii și, în felul acesta, deschide calea către cenaclu pentru elevii respectivei instituții.

b) societatea literară – cu mai multe secții;

- medalionul literar, seară literară, șezătoare, simpozion, seară muzical-literară, serată literară, proces literar, concurs literar, vizionare de spectacol, întâlniri cu scriitori sau oameni de artă și cultură;
- vizionare de emisiune la televizor și comentarea ei;
- audierea de emisiuni radio și comentarea lor;
- expoziția și standul;

- vizita sau excursia literară;

- sesiunea științifică;

cercul dramatic: teatru, recitare, pantomimă;

cercul de etnografie și folclor: acasă la creatorii populari, costumul popular, tradiții și obiceiuri, festivaluri populare, meserii și tradiții (olărit, cioplit, țesut, cusut, gobelin, croitorie, cioplitori în lemn, etc.), obiceiuri la naștere, nuntă, înmormântare, meșteșuguri, arta construcției;

cercul muzical coregrafic: formații vocale sau instrumentale de muzică ușoară, simfonică, operă lirică, cvartete, orchestre de mandoline, chitare, acordeoane, viori, dans (popular, modern, balet).

cercul de arte plastice: desen, pictură, sculptură, grafică, pictură pe sticlă, pe zid, restaurare, decorațiuni, design, modele, pirogravură.

II Cercuri tehnico-științifice: informatică, matematică, fizică, chimie, astronomie, electronică, electrotehnică, automatică, mecanică, telegrafie, foto, radio, filatelie, tehnică de calcul, aparatură electrocasnică, radiocomunicații, aeromodele, automobilism, minitehnică, inventică, sanitarie pricepuți, istorie, geografie, turism, protecția mediului.

RELATIA DINTRE ȘCOALĂ, FAMILIE ȘI SOCIETATE

Prof. învă. primar SCAFARIU CORINA - Școala Gimnazială I. D. Sîrbu Petrila

Educația reprezintă procesul prin care se realizează formarea și dezvoltarea personalității umane a fiecărui individ, precum și procesul de transmitere a civilizației generațiilor ulterioare, realizat în contextul existenței sociale a omului, fiind o

condiție necesară pentru dezvoltarea, perpetuarea și progresul societății așa cum o cunoaștem. Astfel, educația nu se raportează doar la individ ci la întreaga societate. Educația începe de la primele momente ale vieții și se continuă pe tot parcursul acesteia. Primul mediu cu care

copilul intră în contact și care îi trasează primele direcții ale educației îl reprezintă familia. Achizițiile însușite de copil în primii ani de viață în cadrul familiei sunt fundamentale pentru dezvoltarea ulterioară a acestuia. Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor. Modelele de comportament oferite de părinți și membrii apropiați din familie, precum și climatul socio-afectiv în care se realizează aceste influențe educaționale reprezintă primul model social cu influență hotărâtoare asupra modului de comportare și relaționare al copiilor în societate. Factorii de bază care ajută copilul în desăvârșirea propriei educații sunt familia și școala. Funcția educativă a familiei constă în formarea priceperilor, deprinderilor de viață, sentimente. Rolul familiei este important în dezvoltarea copilului din punct de vedere fizic, intelectual, moral și estetic. Școala, alături de familie, influențează, prin condițiile concrete în care se desfășoară procesul de învățământ, personalitatea copilului. Școala eficientă realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu

toate resursele educative ale societății pe care le identifică și le folosește activ. Un parteneriat familie - școală este relația cea mai profitabilă pentru toți cei ce participă la acest demers. Parteneriatul va fi eficient dacă fiecare parte va reține că același subiect este copilul nostru și școlarul nostru. Cadrele didactice află cum este fiecare copil, în ce mod ajunge mai repede la succes, ce îl interesează și-l pasionează, iar părinții vor cunoaște în ce momente să-l susțină pe școlar, în ce fel să-l motiveze și să-l ajute. Școala este instituția socială în care se realizează educația organizată a tinerei generații. Ea este factorul decisiv și pentru formarea unui om apt să contribuie la dezvoltarea societății, să ia parte activă la viața, să fie pregătit pentru muncă.

Există două teorii importante privind relația școală- familie: teoria profesionalismului și teoria schimbului. Teoria profesionalismului consideră ca un element esențial serviciul făcut altora, fără a se gândi la avantaje personale, având drept criterii competența, un cod de etică profesională. Teoria schimbului consideră acțiunea umană în funcție de un câștig personal, un salariu asigurat, o competiție restrânsă. Cooperarea cu familia poate fi un test profesional și poate fi considerată ca făcând parte din

datoria profesională a profesorului deoarece: părinții sunt parteneri ai școlii, eficacitatea învățământului poate fi ameliorată prin cooperarea între școală și familie, părinții sunt responsabili legali de educația copiilor. Atât părinții, cât și cadrele didactice beneficiază de avantajele unei astfel de colaborări. Influențele pe care familia le exercită asupra copilului sunt directe sau indirecte, determinând în mare măsură dezvoltarea personalității acestuia. Modelul moral-civic propus de școală (comportament civilizată, demn, tolerant, bazat pe cinste, corectitudine) găsește

un răspuns pozitiv în familiile unde aceste valori sunt puse la loc de cinste.

Parteneriatul școală-familie-comunitate este dat de colaborare între personalul școlii și familii, membrii comunității, organizații (companii, biserică, biblioteci, servicii sociale) pentru a implementa programe și activități care să ajute pe elevi să reușească.

Așadar, în jurul elevilor se creează o comunitate de suport care începe să funcționeze în contextul în care părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri.

BIBLIOGRAFIE:

1. Bonchiș, Elena, *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, București, 2011
2. Bunescu, G, Alecu, G, Badea, D, *Educația părinților, Strategii și programe*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1997

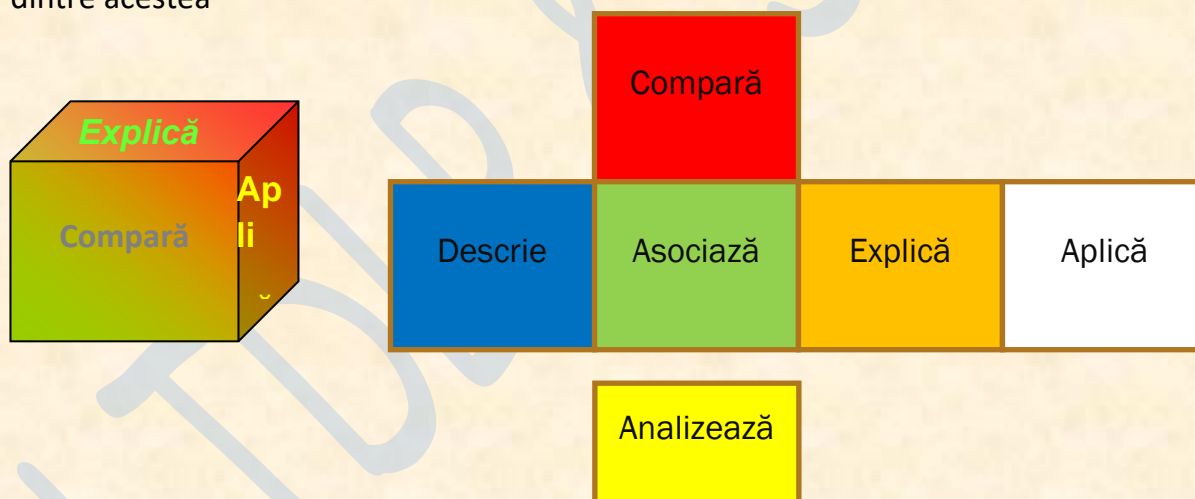
DEZVOLTAREA GÂNDIRII CRITICE ÎN LECȚIILE DE BIOLOGIE

Prof. Simulescu Iuliana Liceul Tehnologic "Transilvania" Deva

Metodele de învățare activă derivate din gândirea critică se pot folosi cu succes în biologie deoarece noi, dascăli urmărim să formăm oameni cu putere de decizie, oameni cu simțul răspunderii, dându-le elevilor senzația că sunt adevărații descoperitori ai „noului”.

Pentru ca elevii să fie pregătiți pentru o societate în continuă schimbare, este important ca și ei să aibă capacitatea de a selecta și prelucra informațiile în mod eficient și de a integra cunoștințele noi în sistemul celor deja existente, pentru a putea conferi un sens întregului sistem, scop în care este important ca ei să poată gândi critic, să poată determina valoarea unor idei în raport cu propriile lor repere, fapt ce este posibil mai ales în abordarea problemelor susceptibile de a fi privite din mai multe perspective.

Metoda „cubului” este cea mai cunoscută metodă care dezvoltă gândirea critică și evidențiază resursele elevilor de participare conștientă la descoperirea cunoștințelor și a relațiilor dintre acestea

Pe fețele cubului sunt înscrise următoarele operații:

- 1 – **descrie** (cum arată),
- 2 – **compară** (cu cine/ce se aseamănă și de cine/de ce diferă),
- 3 – **asociază** (la ce te face să te gândești),
- 4 – **aplică** (cum poate fi folosit),
- 5 – **analizează** (din ce este făcut/ce conține/ce presupune),
- 6 – **argumentează** pro sau contra (este bun sau rău, dorit sau nedorit, de ce).

Se prezintă elevilor o situație care trebuie abordată în funcție de instrucțiunile de pe fețele cubului și în ordinea în care sunt scrise pe acesta. Urmează o activitate pe perechi, în care fiecare elev îi citește partenerului răspunsurile sale la trei din cele șase cerințe, iar acesta îi poate pune diverse întrebări. Apoi, elevii care doresc vor citi răspunsurile întregii clase.

Pentru a exemplifica aceasta metoda vă prezint un exemplu ce se poate aplica la clasa a-VII- a în cadrul lecțiilor de biologie:

Titlul lecției: Sistemul osos.

1 – Descrie aspectul unui os lung;

2 – Compară structura unui os lung cu cea a unui os scurt;

3 - Asociază: Localizați următoarele oase: humerus, claviculă, coaste, stern, femur, omoplat pe scheletul uman;

4 - Aplică: Alcătuiți un text în care să evidențiați importanța oaselor pentru viața omului;

5 - Analizează: Desenați pe scheletul uman prezentat pe foaia de flipchart oasele lungi și late pe care le cunoașteți;

6 – Argumentează: Cunoscând importanța oaselor pentru om propuneți câteva măsuri pentru ca acestea să se dezvolte și să funcționeze armonios;

La final , elevii emit propriile concluzii referitor la materialele propuse de profesorul de biologie pentru studiu însă se pot dezbate și alte teme specifice disciplinei biologie .

Acest lucru dezvoltă capacitatea de a respecta diversitatea de opinii, receptivitatea la argumentele formulate de alții și presupune o organizare participativă a instruirii, în care climatul să fie destins, însă fără a se cădea în superficialitate. În cazurile în care există o soluție unică la o anumită problemă, organizarea participativă a instruirii va viza numai procesul prin care elevii vor găsi răspunsul corect.

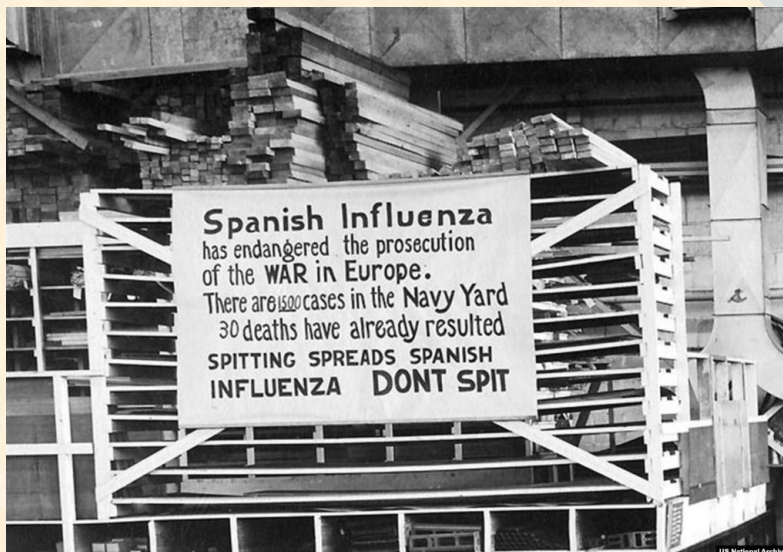
BIBLIOGRAFIE

1. BERNAT SIMONA ELENA (2003) – Tehnica învățării eficiente, Presa Universitară Clujană, Cluj - Napoca
2. CERGHIT IOAN (2006) – Metode de învățământ, Polirom, Iași
3. CIOBANU MARIANA (2008) - Didactica științelor biologice, Editura didactică și pedagogică, București
4. GHID - Învățarea activă, București, 2001

GRIPA SPANIOLĂ

Prof. Stoica Valentin, Liceul Tehnologic "Dimitrie Leonida" Petroșani

În octombrie Război Mondial era sfârșitul ostilităților presa nu avea încă exprimare. Nefiind război, Spania a publicității știrea număr îngrijorător din multe zone ale îmbolnăveau și ajuns boala să sub numele de gripa Pandemia a 1918. Mulți afirmă că a izbucnit

1918, Primul în toi. Deși era aproape, libertate de implicată în putut da potrivit căreia un de mare de civili globului se mureau. Așa a rămână în istorie spaniolă. Început în martie cercetători în statul Kansas

(SUA). De acolo, se pare că soldații americani au dus boala în Franța.

La 11 noiembrie 1918, când Primul Război Mondial s-a încheiat, lumea era în culmea fericirii. Ironia este însă că tot atunci a izbucnit și epidemia.

Cercetătorii în domeniul virusologiei cred că „gripa spaniolă” era, la origine, o gripă aviară. Suferind o serie de mutații, ea ar fi trecut pe neașteptate bariera biologică de la păsări, la om. Purtată în jurul lumii de mișcările de trupe din ultimele luni ale Primului Război Mondial, gripa spaniolă a „măturat” planeta în trei valuri succesive.

Între declanșarea sa la începutul lunii martie 1918 și până la ultimele îmbolnăviri din martie 1920, gripa spaniolă a infectat 500 de milioane de persoane: aproximativ unul din fiecare trei locuitori ai planetei s-a îmbolnăvit. Din rândul celor infectați, gripa a făcut undeva între 50 și 100 de milioane de victime.

Unul dintre aspectele cele mai tragice ale acestei molime este faptul că făcea victime cu precădere în grupa de vârstă 20 – 39 de ani: răpunea tineri cu sănătatea robustă, aflați în plină putere. Boala îi afecta în mod disproporționat pe bărbații tineri, femeile fiind foarte expuse doar în cazul în care erau însărcinate – situație în care infecția ducea la avort spontan, și adesea, la decesul mamei și al fătului. Vârful mortalității s-a înregistrat la persoanele aflate în jurul vârstei de 28 de ani. Piereau oamenii cei mai dinamici: soldații întorși de pe front, tinerii tați, tinerele mame, stâlpii și speranța societății.

Potrivit istoricului Tudor Roșu, care a publicat o cercetare cu privire la efectele gripei spaniole asupra Marii Uniri din anul 1918, măsurile de protecție impuse în vestul Europei - purtatul măștii și izolarea bolnavilor - erau încă necunoscute în Transilvania, în urmă cu 103 ani. La noi, oamenii purtau în jurul gâtului mărele din căței de usturoi, ca să se ferească de boli.

Bibliografie:

<https://unibuc.ro/epidemiile-in-istorie-cruzimea-gripei-spaniole-1918-1920-vladimir-cretulescu/>

Spinney, Laura, *Pale Rider: the Spanish Flu of 1918 and How it Changed the World*, PublicAffairs, Hachette Book Group, New York, 2017.

<https://stirileprotv.ro/stiri/actualitate/cum-a-fost-afectata-marea-unire-de-la-1-decembrie-1918-de-epidemia-de-gripa-spaniola.html>

BIOLOGIA, O ȘTIINȚĂ CARE STUDIAZĂ VIAȚA

Prof. COCULEANA ZORILĂ, Școala Gimnazială „I.D. Sîrbu” Petrila

Biologia se adresează deopotrivă intelectului și afectului, sensibilizând auditorul indiferent de vârsta celui care o studiază.

Știința viului, biologia surprinde în mii de ipostaze, gingășia și forța, nemișcarea și viteza amețitoare, culorile curcubeului și imitația cromatică, viața cât o secundă sau un secol, certitudinea eredității și miracolul variabilității, impunând fiecăruia și tuturor, uimire, admirație, delectare.

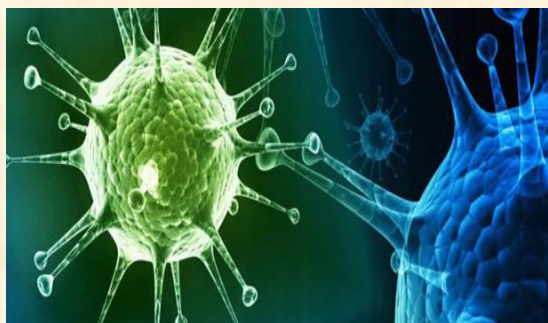
Biologia este știința ce studiază viața dar și mediul de viață al organismelor vii. Studiarea biologiei are ca scop final în educația elevului, formarea unor atitudini și deprinderi referitoare la impactul biologiei asupra naturii și a societății, dezvoltarea capacităților de explorare/investigare în scopul rezolvării de probleme specifice biologiei, dezvoltarea capacității de comunicare iar atunci când este necesar să utilizeze corect limbajul specific biologiei.

Studiul biologiei contribuie și la dezvoltarea armonioasă a capacităților fizice și intelectuale ale omului. Biologia școlară de astăzi, contribuie la realizarea educației morale, de formare a unor generații cu o conduită etică superioară. Disciplinele biologice ca : botanica, zoologia, ecologia, care militează pentru ocrotirea naturii și protecția mediului ambiant, participă activ la educarea civică a tinerilor, iar cele ca : anatomia și fiziologia omului, igiena, genetica au o contribuție deosebit de importantă în educarea pentru sănătate.

Tinerii înțeleg în timp că între dezvoltarea economică, civilizația tehnologică și mediul înconjurător există o corelație ce trebuie să rămână armonioasă. Educația tinerei generații, educație realizată și prin intermediul orelor de biologie și al profesorului de biologie este un proces dificil și îndelungat. Însă cu perseverență și multă răbdare, profesorul reușește să adune firicel de nisip lângă firicel de nisip, să netezească o plajă a sufletului și a minții.

Este adevărat că ea este mereu spălată de valuri și zburătăcită de vânt, dar întotdeauna, ceva rămâne ceva din ceea ce a fost zidit nu are moarte, chiar dacă pentru restul, efortul trebuie refăcut. Biologia este știința naturală care se ocupă cu studiul vieții și al tuturor organismelor vii.

Ca știință a vieții, biologia studiază organismele din punct de vedere structural, al proceselor chimice, al interacțiilor moleculare, al mecanismelor fiziologice, al dezvoltării și al evoluției.

Metodele utilizate au drept scop identificarea activităților care pot pune în valoare acțiunile desfășurate și care urmăresc:

- o Investigarea lumii vii cu ajutorul metodelor și mijloacelor specifice pentru îmbunătățirea calității vieții și a mediului.
- o Implicarea în activități de menținere a stării de sănătate proprii și a celor din jur prin aplicarea metodelor interactive în vederea formării unui comportament sanogen.
- o Participarea în acțiuni de ocrotire a biodiversității prin parteneriat în vederea rezolvării

problemelor ecologice la nivel individual, local și global.

Cele mai bune rezultate în predarea disciplinei de biologie se obțin atunci când, noi cadrele didactice îndeplinim următoarele roluri:

- + DASCĂL MODEL - Profesorul oferă elevului reperele necesare pentru a atinge țintele propuse. Elevul acceptă provocarea și pornește în călătorie alături de învățător.
- + DASCĂL PRIETEN - Profesorul este un prieten la care elevul poate apela atunci când are nevoie. Profesorul sprijină, ascultă și ajută elevul.
- + DASCĂL CĂLĂUZĂ - În călătoria cunoașterii, profesorul cunoaște reperele și-i prezintă elevului alternativele și soluțiile optime pentru atingerea unei ținte. Relația se bazează pe respect reciproc. Cadrul didactic nu dictează răspunsuri, ci oferă direcții pentru ajungerea la destinație.
- + DASCĂL MAGICIAN - Pregătirea temeinică a profesorului îi oferă această postură prin care îl îndrumă pe elev să folosească obiectele și instrumentele pentru învățare.
- + DASCĂL CONSILIER - Profesorul este cel de la care elevii așteaptă sfatul cel bun.

- ✚ DASCĂL MAESTRU - Profesorul oferă imaginea standardelor de cunoaștere și acțiune, îl așteaptă pe elev să obțină cunoștințe, abilități, competențe.
- ✚ DASCĂL SUSȚINĂTOR - Profesorul este alături de elevii săi, este sprijin pentru depășirea dificultăților întâmpinate în învățare.
- ✚ DASCĂL FACILITATOR - Profesorul nu oferă cunoaștere, ci face posibil accesul copilului la cunoaștere.
- ✚ Disciplina de biologie, trezește curiozității, capacității de observare și experimentare, a sintezelor parțiale, a geniului capabil a înțelege principiile care duc la derularea fenomenelor caracteristice viului: nenumărați oameni, colecționari amatori sau experți profesioniști au creat progresul cunoașterii.

Biologia este esențială pentru înțelegerea ființei umane, din moment ce genetica umană este un subdomeniu al geneticii, fiziologia umană este un detaliu al fiziologiei animale, la fel anatomia umană, embriologia umană etc., patologia umană are fundamente în domenii ale bacteriologiei și virusologiei.

Rolul și importanța științelor biologice va crește în viitor, nu doar ca domeniu al cunoașterii științifice atractive de dragul artei, ci mai ales ca unealtă-ideatică absolut necesară pentru a înțelege și aborda marile problematice ale umanului.

Studierea biologiei are ca scop final, formarea la elevi a unor atitudini și deprinderi referitoare la impactul biologiei asupra naturii și a societății, precum și dezvoltarea capacităților de explorare/investigare în scopul rezolvării de probleme specifice biologiei.

Contribuie deasemenea și la dezvoltarea armonioasă a capacităților fizice și intelectuale ale omului, pledează pentru ocrotirea naturii și protecția mediului ambiant, participă activ la educarea civică a tinerilor, la educația pentru sănătate, la dezvoltarea unor comportamente de protejare a sănătății personale și a mediului înconjurător și la dezvoltarea capacității de a rezolva situații problema privind sănătatea și mediul.

Astfel biologia contribuie la realizarea educației morale și formarea unor generații cu o conduită etică superioară.

Bibliografie:

1. Marin Dumitrescu -Biologia pe înțelesul tuturor, Editura Științifică și Enciclopedică, Arad, 1989;
2. <https://peterlengyel.wordpress.com/2013/01/27/stiinte-biologice>